

ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

15 ΜΑΙΟΥ 1881.

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΤΕΥΧΟΣ Α'.

Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΗ ΦΥΣΕΙ.

(Ίδε σελ. 894 τεύχος ΚΘ')

Πλὴν δὲ τῶν Πλανητῶν, ὑποπλανητῶν καὶ Κομητῶν ὑπάρχουσι καὶ ἕτερα σώματα, ἀνήκοντα εἰς τὸ ἡμέτερον Ἥλιακὸν σύστημα, ἅτινα ὑποθέτουσιν οἱ ἀστρονόμοι ὡς ἐκσφενδονίσματα τῶν Ἡφαιστείων Ὁρῶν τῆς Σελήνης· καλοῦνται δὲ ταῦτα ἀστέρες διὰ τὸν τε (πηδῶντες), ἢ κοινότερον ἀερόλιθοι· οὗτοι δὲ ἐξάκοντιζόμενοι ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς Σελήνης μετὰ μεγίστης ὀρμῆς ἔλκονται ὑπὸ τῆς ἐλκτικῆς δυνάμεως τῆς Γῆς· ἂν μὴ ὑπῆρχεν ἡ Γῆ ἤθελον πέσει πάλιν ἐπ' αὐτῆς τῆς Σελήνης· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐλκτικὴ δύναμις τῆς Γῆς ἐστὶ πολλῶν μείζων, ἢ ἡ τῆς Σελήνης, διὰ τοῦτο ὑπερισχύουσα ἡ ἐλκτικὴ δύναμις τῆς Γῆς ἔλκει πρὸς ἑαυτὴν τοὺς ἀερολίθους· οὗτοι δὲ φερόμενοι μετὰ μεγίστης ὀρμῆς πρὸς τὸ κέντρον τῆς Γῆς διασχίζουσι τὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ διὰ τῆς τριβῆς αὐτῶν παράγουσι τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο μετεωρολογικὸν φωτεινὸν φαίνόμενον.

Σύμπας δὲ οὗτος ὁ παναρχμόνιος καὶ περικαλ-

λέστατος χορὸς τοῦ ἡμετέρου Ἥλιακοῦ συστήματος ἐκθαμβοῖ, ὡς ἀληθῶς, τὸν νοῦν καὶ ἐκπλήττει τὴν φαντασίαν· διότι οὕτω πανσόφως ἐστὶ συγκεκροτημένος ὁ χορὸς οὗτος τοῦ ἡμετέρου Ἥλιακοῦ συστήματος (ὡπερ καὶ οἱ λοιποὶ) καὶ οὕτως ὑπερθαυμάτως ὑπολελογισμένος ὁ χρόνος τῆς περὶ τὸν Ἥλιον περιφορᾶς ἐνὸς ἐκάστου οὐρανοῦ σώματος, ἡ ταχύτης τῆς κινήσεως, ἡ ἀπόστασις, καὶ εἴ τι ἕτερον παραπλήσιον, ὥστε οὔτε συνεκρούσθησάν ποτε, οὔτε δυνατὸν νὰ συγκρουσθῶσι, διὰ τὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ σημείου διαδοχικὴν αὐτῶν διάβασιν, ἅτε δὴ τῶν τροχιῶν αὐτῶν (ὁ καὶ τὸ θαυμασιώτατον) ὑπ' ἀλλήλων διατεμνομένων!

Προσεπισημειωτέον δὲ ὅτι ὁ ἀπειρομεγέθης οὐτος οὐράνιος Κόσμος, πρὸς ὃν ἀτενίζουσα ἡ διάνοια ἰλλιγιγῆ, ἐστὶν ἴσος πρὸς κόκκον ἄμμου, παραβαλλόμενος πρὸς ἕτερον σύστημα, οἷον τὸ τοῦ Γαλαξίου, περὶ οὗ αὐτίκα ἐροῦμεν!

Ἄλλὰ πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ περικαλλεστάτου Γαλαξίου, ὅπως θαυμάσωμεν ἐν ταῖς ἐργοῖς Αὐτοῦ τὴν ἄπειρον δύναμιν καὶ τὴν ἄπειρον σοφίαν τοῦ Παντοκράτορος καὶ τῶν ὄλων θεοῦ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ὑποβάλω ὑμῖν πρό-

λιον στρέφονται, ὡς περ καὶ ὁ εἰς τὸ ἕλιον σύστημα ἀνήκων ἡμέτερος Ἡλιος περιστρέφεται μετὰ πάση: τῆς δορυφορίας αὐτοῦ ἀρμονικώτατα, εὐτακτότατα καὶ σκοπιμώτατα περὶ τὸν Ἡρακλῆ μετ' ἀπειροπότου ταχύτητος (344 χιλ. γεωγρ. μιλίων ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ) ὡς προείπομεν· διότι, πάλιν λέγομεν, οὕτω παντόφως ἐστὶ συγκεκροτημένος ὁ ἀπειρομεγέθης καὶ ἀπειράριθμος τῶν οὐρανίων σωμάτων χορὸς, οὕτως ὑπερθαυμάστως ἐστὶν ὑπολελογισμένος ὁ χρόνος τῆς περὶ τὰ ἕδια κέντρα περιφορᾶς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν, ἡ ταχύτης τῆς κινήσεως αὐτῶν, καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἀκριβείας εἰσὶ μεμετριμένοι αἱ ἀποστάσεις, τὸ σχῆμα τῆς τροχιάς, καὶ εἴτε ἕτερον παραπλήγιον, ὥστε πανταχοῦ τῆς φύσεως διορθῶν τὸ ἀπειρον Νουῦν, ἀπειρον Λόγον, ἀπειρον Ζωὴν. Εἶδομεν δὲ ἀνωτέρω ὅτι ὁ Κομήτης τοῦ 1680 ἀπομακρύνεται τοῦ Ἡλίου 17,600,000,000, καὶ ὅτι ὁ πλησιέστερος τῷ Ἡλίῳ ἀστὴρ, ὁ Σύριος, ἀπέχει ἀπ' αὐτοῦ 250κις ἤτοι 4,400,000,000,000. ὥστε ἀδύνατον ὑπαχθῆναι τὸν κομήτην τοῦτον ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἑλξεως τοῦ εἰρημένου ἀστέρος, ἢ ἐτέρου τινός, τουτέστιν ἔλθειν εἰς ἕτερον σύστημα.

Ἰστέον δὲ ὅτι λέγοντες οἱ ἀστρονόμοι ὅτι ὁ Γαλαξίας περιέχει 50 ἑκατομμύρια ἀστέρων ἐνοῦσι μόνον τοὺς ὁρωμένους τῇ βοήθειᾳ τῶν ἐντελεστέρων τηλεσκοπίων. Ἴσως διὰ τῆς ἐφευρέσεως ἐτι ἐντελεστέρων ἀνακαλυφθῶσι καὶ ἕτεροι ἀστέρες ἐν τῷ μέλλοντι.

Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς πάλιν ὁ καταπλακτικώτατος Γαλαξίας ἐστὶν ἐλάχιστον μέρος τῆς ὅλης Δημηουργίας, καθότι ὑπάρχουσιν ἐν τῷ παντὶ καὶ ἕτεροι πλεῖστοι Γαλαξίαι, οἵτινες, διὰ τὴν ἀκαταλόγιστον ἀπόστασιν παρίστανται, διὰ τῶν τηλεσκοπίων παρατηρούμενοι, ὡς γαλακτώδη φωτινὰ νεφελώματα. Ἄν τὸ ἡμέτερον Ἡλιακὸν σύστημα μὴ ἔκειτο ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ Γαλαξίου, ἀλλ' ἐξω τοῦ συστήματος τούτου, ἤθελε φαίνεσθαι οὗτος εἰς ἡμᾶς ὡς γαλακτώδες νεφελώμα, ἔχον σχῆμα δακτυλίου, ὡς περ καὶ οἱ λοιποί.

Ὁ διασημώτατος τῶν νεωτέρων ἀστρονόμων Arago ποιήσας διαφόρους μαθηματικούς ὑπολογισμούς ἀπεφάνητο ὅτι, ἂν ὁ ἡμέτερος Γαλαξίας ἀπεμακρύνετο εἰς τὸ χάος 334 φορές πλέον, ἢ ὅσον ἐστὶ τὸ μήκος τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἄξο-

νος, τὸ φῶς αὐτοῦ, ἕως οὗ ἀφίχθῃ εἰς τὴν Γῆν ἤθελε χρειασθῆ πέντε ἑκατομμύρια ἐτῶν, καὶ τότε ἤθελε φανεῖ, ὡς περ καὶ οἱ λοιποὶ Γαλαξίαι, ὡς ἐν ἀμυδρὸν γαλακτώδες νεφελώμα.

(ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΩΝ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΑΣ ΛΕΩΝ ΧΙΙΙ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1878 σπουδαῖα μεταβολαὶ ἐν Ἰταλίᾳ ἐγένοντο ἐν τῷ κλήρῳ καὶ τῇ πολιτείᾳ.

Τὴν 9 Ἰανουαρίου μηνὸς παρέδιδε τὸ πνεῦμα ὁ βασιλεὺς Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ II, καὶ ἀνῆρχετο τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου τῆς Ἰταλίας ὁ υἱὸς αὐτοῦ Οὐμβέρτος I, κατὰ δὲ τὸν Φεβρουάριον, ἤτοι ἀκριβῶς μετὰ ἓνα μῆνα ἀπεδήμει εἰς Κύριον ὁ Πάπας Πῖος IX, ὁ διαδεχθεὶς κατὰ τὸ 1846 ἔτος τὸν Γρηγόριον XVI.

ὑπὸ εὐγενῶν καὶ φιλελευθέρων ἐμπνεόμενος αἰσθημάτων κατὰ τὰς ἀρχάς τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ὁ Πῖος IX πολλὰς μὲν ἐποίησατο τῷ Ρωμαϊκῷ λαῷ παραχωρήσεις. Ἄλλ' ὅμως ἐπανελθὼν εἰς Ρώμην, ἐξ ἧς εἶχε δραπετεύσει κατὰ τὴν νύκτα τῆς 24 πρὸς τὴν 25 τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1848, μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Ρόσση καὶ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ὑπουργείου Μαρμιάνη, ἐκαθιέρωτε μοναρχικὸν καὶ αὐθέρητον ὅλως κυβερνήσιν, βοηθούμενος εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Ἀντωνέλλη, οὗτινος ἡ πολιτικὴ ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς πτώσεως αὐτοῦ εἰς τῆς βασιλείας.

Ἀρχιερατεύοντος τοῦ Πάπα Πῖου τοῦ IX ἔλαβον χώραν τὰ ἐξῆς γεγονότα:

1ον Ἡ ἀνακήρυξις τοῦ δόγματος τῆς ἐν πνεύματι, κατὰ θεῖαν δηλ: χάριν, συλλήψεως τῆς παρθένου (Immaculée Conception) κατὰ τὸ 1853 ἔτος.

2ον Ἡ δημοσίευσίς, κατὰ τὸ 1864, τοῦ συγγράμματος, Syllabus, τοῦ περιφήμου ἐκείνου ἐγγράφου, δι' οὗ κατεδικάζοντο αἱ φιλοσοφικαί, ἠθικαί, κοινωνικαί καὶ πολιτικαί θεωρίαι τῶν φιλελευθέρων κομμάτων καὶ Σχολῶν, αἵτινες ἔλα-

βον γένεσιν μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1789.

3ον Ἡ συγκάλεσις, κατὰ τὴν 8 Δεκεμβρίου τοῦ 1789 τῆς Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ, καὶ ἀνακήρυξις τοῦ Πάπα ὡς ἀναμαρτήτου.

Ὁ Πῖος IX, ὡς εἴπωμεν ἀπέθανε κατὰ Φε-

βρουάριον τοῦ 1878. Ἀμέσως δὲ ἡ Σύνοδος τῶν Καρδινάλιων συνεκλήθη ὅπως ἀναγορεύσῃ τὸν διάδοχον αὐτοῦ. Ἡ Σύνοδος σήμερον σύγκειται ἀποκλειστικῶς ἐκ τοῦ σώματος τῶν καρδινάλιων ἢ, ὡς λέγεται, ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Συμβουλίου τῶν Καρ-

δινάλιων. Τὸ πάλαι ὅμως δὲν εἶχεν οὕτως τὸ πρᾶγμα. Κατ' ἀρχὰς προέβαινον εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πάπα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν παντὸς ἄλλου ἐκκλησιαστικοῦ. Οἱ περὶ τὴν Ρώμην ἐπίσκοποι, ἐρχόμενοι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἀνεκήρυσσον αὐτὸν ἐκ συμφώνου με-

τὰ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, Ἀρχιερέοντος τοῦ Ἀθῶου II, ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Πάπα ἐτροποποιήθη. Καὶ πρῶτον μὲν τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς ἐπεφυλλάσσετο ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν λαὸν, κατόπιν δὲ διὰ τὸν κλῆρον. Μόνον οἱ καρδινάλιοι ἦσαν ἐκλογεῖς.

Ἐπὶ τοῦ Πάπα Ἀλεξάνδρου τοῦ ΙΙΙ, καθιερώθη νόμος, καθ' ὃν, ἵνα ἡ ἐκλογή ἔχει νόμιμον κύρος, ἔδει ὅπως ὁ Πάπας τύχη ὑπὲρ αὐτοῦ τὰ δύο τρίτα τῶν ψήφων. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης ἡ ἐκλογή δὲν ἐγένετο ἐν ὠρισμένῳ τόπῳ. Οἱ Καρδινάλιοι συνηθροίζοντο ἐν τινὶ ἐκκλησίᾳ τῆς Ρώμης, ἐψηφοφόρου καὶ κατόπιν ἐπέστρεφον εἰς τὰ ἴδια ἀναμένοντες ὅπως, προσκληθῶσι καὶ πάλιν εἰς δευτέραν ψηφοφορίαν, εἴν ἡ πρώτη δὲν ἐπέτύγχανε. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπὶ μῆνας, ἐπὶ ἔτη ὀλόκληρα οἱ καρδινάλιοι ἦσαν ἠνάγκασμένοι νὰ συνέρχωνται ἐπανειλημμένως πρὸς ἐκλογὴν τοῦ νέου Πάπα. Ἐγχειάσθησαν τρία ὀλόκληρα ἔτη, ὅπως τὸ Ἱερὸν Συμβούλιον τῶν Καρδινάλιων ἀναδείξῃ τὸν διάδοχον τοῦ Κλήμεντος ΙV. Ὅπως θεραπεύσῃ τὴν ἐλλειπὴν τῶν πραγμάτων καταστασιν, ὁ Γρηγόριος X, κατὰ τὸ 1274, ἐδημοσίευσεν κανονισμόν δι' οὗ ἐκαθιέρει τὴν Σύνοδον τῶν καρδινάλιων καὶ ἐκανόνιζε τὴν ψηφοφορίαν. Κατὰ τὸν κανονισμόν τοῦτον οἱ Καρδινάλιοι μεθ' ἑνὸς ἢ δύο τὸ πολὺ ὑπηρετῶν συνηθροίζοντο ἐν τῇ πόλει καὶ τῷ παλατίῳ, ὅπου ὁ πάπας ἀπέθνησκεν δὲν ἐξήρχοντο δὲ πρὶν ἢ, ἐκλέξωσι τὸν διάδοχον αὐτοῦ. Ὁ κανονισμὸς οὗτος ὑπῆρχεν ὡς βᾶσις πάντων τῶν κατόπιν συνταχθέντων διατάξεων τῆς Συνόδου· οἱ δὲ κανονισμοὶ οἱ ὑπὸ τῶν Ἰουλίῳ ΙΙ Πίου ΙV, Γρηγορίου XV, ἀκολούθως ἐκδοθέντων δὲν ἐπέφερον ἢ μικρὰς τινὰς τροποποιήσεις εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ. Κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, διαρκουσῶν τῶν ἐπικηδείων τιμῶν τοῦ Πάπα, αἰτινες ἐπὶ ἑνέα ὄλας ἡμέρας ἐξακολουθοῦσι τὸ Ἱερὸν Συμβούλιον τῶν Καρδινάλιων δὲν μένει ἄεργον. Καθ' ἐκάστην πρώτην, ἀπὸ τῆς τρίτης ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάπα, αἱ Γ ε ν ι κ α ἰ σ υ ν ε λ ε ῦ σ ε ι ς συνέρχονται ἐν τῷ Βατικανῷ ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῶν Paramenti, τόπῳ ἐν ᾧ οἱ καρδινάλιοι καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἐνδύονται τὰ ἱερά αὐτῶν ἐνδύματα.

Ἐκεῖ, ἀναγιγνώσκονται οἱ κανονισμοὶ οἱ ἀφορῶντες τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πάπα, καὶ οἱ διέποντες τὰ τῆς Συνόδου. Οἱ δὲ Καρδινάλιοι ὀρκίζονται ὅτι θέλουσιν εἶσθαι πιστοὶ εἰς τὰς διατάξεις αὐτῶν.

Ὁ Καρδινάλιος-Καμερλίγγος συντρίβει τὸν δακτύλιον τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ὅστις ἐστὶ ἡ σφραγίς

δι' ἧς ὁ Πάπας σφραγίζει τὰ ἐκδιδόμενα παρ' αὐτοῦ σιγγίλια, ἢ-οὶ ἐγγράφα, διπλώματα, ἀφέσεις κτλ. Ὅρίζονται οἱ καρδινάλιοι, οἱ ἐπιστατούντες εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου. Ἐκλέγονται οἱ πνευματικοί, οἱ ἱατροί, οἱ φαρμακοποιοί, οἵτινες μέλλουσι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Σύνοδον. Ὅρίζονται διὰ κλήρου τὰ δωμάτια τῶν καρδινάλιων κτλ. Εἴπομεν, ὅτι ἐν τῇ πόλει, ἐν ᾗ ἀποθνήσκει ὁ Πάπας συγκαλεῖται ἡ Σύνοδος τῶν Καρδινάλιων.

Ἐν Ρώμῃ συνέρχεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ Σύνοδος εἰς τὸ Βατικανόν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διαιροῦσι τὰς αἰθούσας αὐτοῦ διὰ ξυλίνων διαγραμμάτων εἰς οἰκήματα μεμονωμένα. Ἐκαστον πάλιν τῶν οἰκημάτων τούτων διαιρεῖται εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρα δωμάτια. Τὰ οἰκήματα ταῦτα ἔχουσι μίαν μόνον κοινὴν ἐξοδὸν ἐξ ἧς ἐξέρχονται οἱ Καρδινάλιοι δύο φοράς καθ' ἐκάστην μεταβαίνοντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου γίνεται ἡ ψηφοφορία.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων τὴν δεκάτην ἡμέραν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάπα, οἱ Καρδινάλιοι συνηθροίσθησαν εἰς τὸ Βατικανόν. Μετὰ τὴν τέλεσιν τῶν ἁγίων μυστηρίων Ἐπίσκοπός τις ἐκ τῶν προτέρων ὠρισμένος ὑπομνησκει εἰς τὰ μέλη τοῦ Ἱεροῦ συμβουλίου τὰ καθήκοντα αὐτῶν, ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου Πάπα. Ἀκολούθως, κατατασσόμενοι, οἱ καρδινάλιοι κατὰ τάξιν ἀνὰ δύο, εἰτέρχονται ἐπισήμως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Sixtine, ὅπου, ἀναγιγνώσκονται τὰ ἀποστολικά ἐγγράφα ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ καὶ ὀρκίζονται ἅπαντες ὅτι θέλουσι συμμορφωθῆ πρὸς τὰς διατάξεις αὐτῶν. Μετὰ ταῦτα μεταβαίνουσιν εἰς τὰ οἰκήματα αὐτῶν. Καταθέσαντες τὴν cappa magna καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἄμφιον, δέχονται ἰστάμενοι ἐπὶ ποδὸς τὰ συγχαρητήρια τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, τῶν ἀρχιερέων, τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν διακεκριμένων ξένων.

Περὶ τὴν ὀγδόην ἢ ἐννάτην ἑσπερινὴν ὥραν τελετάρχης τις διέρχεται πρὸ τῶν δωμάτων τῶν καρδινάλιων κρούων κωδωνίσκον τινὰ καὶ κράζων: « Ἄπαντες ἐξεληθέτωσαν ». Τότε ἅπαντες οἱ ξένοι ἀποσύρονται καὶ ὁ Καρδινάλιος-Καμερλίγγος, συνοδευόμενος ὑπὸ πλήθους καρδινάλιων, ἐπισκόπων, ἱερέων, ἱεροδιακόνων φροντίζει καὶ ἐπιστα-

τεῖ ὅπως καλῶς περικλεισθῶσι πᾶσαι αἱ θύραι, τὰ παράθυρα καὶ πᾶσαι αἱ ὀπκὲς τῆς αἰθούσης τῆς Συνόδου. Μία δὲ μόνον θύρα μένει ἀνοικτὴ, δι' ἧς εἰσέρχονται οἱ καρδινάλιοι. Ἡ ψηφοφορία ἐγένετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Σίξτιν. Ἐγένοντο δὲ δύο ψηφοφορίαι καθ' ἡμέραν, μία π. μ. καὶ μ. μ.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα πολλοὺς τρόπους ψηφοφορίας μετεχειρίζοντο. Ὁ Γρηγόριος ὅμως ὁ XV κατὰ τὸ 1624, διετήρησεν ἐν τῷ κατ' αὐτοῦ ἐκδοθέντι κανονισμῷ μόνον τὴν μυστικὴν ψηφοφορίαν.

Πρὶν ἢ ψηφοφορίᾳ ἕκαστος καρδινάλιος ὀρκίζεται ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, ὅτι ψηφοφορεῖ μετὰ πάσης ἀμεροληψίας, χωρὶς οὐδὲν νὰ ἐπιδιώκῃ ἀτομικὸν συμφέρον, ὅτι ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑπὲρ τῶν ὑψηλῶν συμφερόντων τῆς ἐκκλησίας· μετὰ τὸν ὄρκον καταθέσει ἐν τὸς κάλπης τεθειμένης ἐπὶ τινος τραπέζης ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐκκλησίας, τὴν ψῆφον του, γεγραμμένην καὶ ἐσφραγισμένην. Ὅπως ἡ ψηφοφορία ἦ ἔγκυρος δέον ὁ ὑποψήριος νὰ τύχῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τὰ δύο τρίτα τῶν ψήφων καὶ ἐνόσφ οὐδεὶς ἐπιτυγχάνει τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τῶν ψήφων, ἡ ψηφοφορία ἐπαναλαμβάνεται δις τῆς ἡμέρας Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν μετ' ἐπανειλημμένως ψηφοφορίας, ἀποδειχθῇ, ὅτι ἀδύνατον ἐστὶν ὅπως ἐπιτευχθῇ ὁ ἀριθμὸς οὕτως τῶν ψήφων, τότε ἀναδεικνύεται τῇ συναινέσει ἁπάντων τῶν καρδινάλιων ὡς διάδοχος ὁ τὰς πλείονας ψήφους ἐπιλαχών.

Οὕτω δὲ ἐξελέγη, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ πίου ΙX, ὁ καρδινάλιος Ἰωακείμ Πέσις, ὅστις ἐπωνομάσθη Λέων XIII, καὶ ἐδέχθη τὸν προσκυνισμόν:

Διὰ τῆς λέξεως ταύτης, ἐννοοῦμεν τὴν τιμὴν, ἣν οἱ καρδινάλιοι ἀποδίδουσι τῷ νέῳ Πάπα καὶ ἣτις συνίσταται εἰς τὸν ἀσπασμὸν τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Ὁ προσκυνισμὸς οὗτος ἐγένετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐν ᾗ συνῆλθε καὶ ἡ Σύνοδος πρὸς ἐκλογὴν αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τυπικὴν τάξιν ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς, τελεταῖς, ὁ Λέων X III ὀδηγηθεὶς ὑπὸ τῶν καρδινάλιων διακόνων εἰς τὸ σκευοφυλάκιον τῆς ἐκκλησίας ἐνεδύθη τὰ ἐνδύματα τοῦ Πάπα: ἦτοι λευκὸν ποδήρη χιτῶνα, λευκὰς περικνημίδας, ἐρυθρὰ ὑποδήματα κεκοσμημένα διὰ σταυροῦ χρυσοῦ. Ἐπανῆλθε δ' εἶτα

ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς ἐξ ἐρυθροῦ βελούδου ἑδρας, ἣτις ἔμεινε κενὴ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ψηφοφορίας. Τότε οἱ καρδινάλιοι, προσερχόμενοι κατὰ σειρὰν, ἐγονυπέτουσαν πρὸ αὐτοῦ καὶ ἠσπάζοντο τοὺς τε πόδας καὶ χεῖρας αὐτοῦ. Μετὰ τὴν τελετὴν ταύτην, ὁ Λέων XIII ἐγκαταλιπὼν καὶ αὐθις τὴν ἐκκλησίαν ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐκεῖθεν δὲ, μετὰ τινὰς ὥρας, οἱ καρδινάλιοι παραλαβόντες ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Βατικανοῦ, ὅπου ἔμελλε νὰ εὐλογηθῇ ἐκ τῆς loggia τῆς ἐκκλησίας, ἅπαν τὸ πλῆθος, ὅπερ γονυπετὲς ἀνέμεναν αὐτόν.

Ἡ στέψις ἐγένετο κατὰ τὴν 3 Μαρτίου.

Ὁ νέος Πάπας, μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ συγκειμένης ἐκ καρδινάλιων καὶ ἐπισκόπων καταλιπὼν τὰ δωμάτια αὐτοῦ, μετέβη, φερόμενος ἐπὶ τῆς sedia gestatoria, εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅπου ἐλειτούργησε κατὰ τὰ νενομισμένα ὡς Πάπας. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἐκάθησε ἐπὶ τοῦ θρόνου, ὅστις τῷ ἦτο προητοιμασμένος. Ὁ δὲ Καρδινάλιος ἔθεσε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Λέοντος XIII ἀντὶ τῆς μίτρας τὴν τιάρα, τριπλοῦν στέμμα, σύμβολον τῶν τριῶν βασιλείων, ὧν ἅπαντες οἱ Καθολικοὶ ὡς ἀνώτατον κυριάρχην ἀναγνωρίζουσι τὸν Πάπα.

Μετὰ ταῦτα ὁ Πάπας ἠγέρθη καὶ ἐκτείνας τὰς χεῖρας, ἠὐλόγησεν ἅπαν τὸ παριστάμενον πλῆθος, ἐν ᾧ διεκρίνοντο, ἐκτὸς τῶν καρδινάλιων, τῶν ἐπισκόπων, τῶν ἀρχιερέων καὶ πολλῶν ἄλλων κληρικῶν, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν δυνάμεων, οἱ κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι καὶ πολλὰ διακεκριμένα πρόσωπα.

Ὁ Λέων XIII ἐστὶ πεπροικισμένος ὑπὸ πολλῶν καὶ σπανίων πλεονεκτημάτων. Ἐχει εὐρεῖαν παιδείαν. Ἐμφορεῖται ὑπὸ γενναίων καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων. Ἐστὶ τέλος εἰς ἐκ τῶν ἐπαξίως ἀναλαβόντων μέχρι τοῦδε εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν τὴν διοίκησιν τῶν ἀνωτάτων συμφερόντων τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας.

Μετάφρασις Λ. Α. ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

ΤΑ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΡΚΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΒΡΙΜΒΙΛΙΕΡΟΥ.

Αὕτη ἦν ἐρωμένη τοῦ Γάλλου ἱππότη τοῦ Γανδίνου δὲ-Σαιν-κροά, ὅστις, διδασκῶν ἐν τῇ εἰρκτῇ ὑπὸ τρομεροῦ τινος κακούργου ἐξίλου τὰ φοβερά τῆς ἀνθρωποκτονίας μαθήματα, ἐφῆρμοζεν αὐτὰ κινούμενος πολλάκις ἐκ μονομανίας μᾶλλον ἢ ἐκ συμφέροντος. Ἐὰν ἔρωσ προέρχεται ἐκ τῆς ταυτότητος τῶν αἰσθημάτων τῶν ἐρωμένων, τὰ αἰσθήματα τῶν ρηθέντων προσώπων ἐταυτίζοντο μόνον ὡς πρὸς τὴν αἰσχρὰν κλίσιν ἣν ἀμφότερα εἶχον. Ἀπεφάσισαν ὅπως θέσωσιν εἰς ἐνέργειαν τὴν ἐπιστήμην, ἣν ἐδιδάχθη ἐν τῇ εἰρκτῇ ὁ ἱππότης· ὁ δὲ πατὴρ τῆς μαρκησίας Κ. Δ. Ὁβραὶ προωρίσθη ὡς πρῶτον τῶν αἰσχυρῶν ἐραστῶν θύμα. Ἡ θυγάτηρ ἐπεθύμει ν' ἀπαλλαγῆ τοῦ ἰσχυροῦ ἐκτιμητοῦ τῶν αἰσχυρῶν αὐτῆς παθῶν, ἅμα δὲ νὰ κληρονομήσῃ μέρος τῆς πατρικῆς αὐτῆς περιουσίας. Διὸ ὅτε ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ Ὁφρεμώντ, συνώδευσε αὐτὸν ἐκεῖ προσποιουμένη ὅτι διέκοψε πᾶσαν πρὸς τὸν ἐραστὴν αὐτῆς σχέσιν. Ὑπεκρίθη δὲ τοιαύτην πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσιν καὶ στοργὴν, ὥστε ἐκέρδησεν ἐντελῶς τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς. Ὑπάρχουσι πολλάκις ἐν τῷ κόσμῳ ψυχὰὶ πονηραὶ, ἀξίεραστοὶ τινες δαίμονες, ἀποκρύπτοντες τοὺς καταχθονίους αὐτῶν σκοποὺς τοσοῦτον ἐπιτυχῶς, ὥστε μόλις δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν μετὰ τὴν αἰσχρὰν αὐτῶν πράξιν. Τοιαύτη οὖσα ἡ μαρκησία Βριμβιλιέρου παρέθηκε τῷ πατρὶ αὐτῆς ζωμὸν δηλητηριασμένον, καὶ μεταβάσα εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἠκροῶτο τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ δηλητηρίου. Ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἀγωνιᾷ καὶ φωνάζει εἰς βοήθειαν, τὴν αἷτιον τῶν ἀγωνιῶν αὐτοῦ· αὕτη δὲ προτείνει αὐτῷ, ἵνα ἀπέλθῃ εἰς Παρισίους καὶ τύχῃ ἐκεῖ τῆς ἀρίστης ἰατρικῆς θεραπείας, βεβαιῶσα αὐτὸν, ὅτι ἡ αἰφνῆδιος αὕτη νόσος ταχέως θὰ ἰαθῇ. Οἱ σκοποὶ τῆς σκληρᾶς κόρης ἐξετελέσθησαν. Ἡ ὑγεία τοῦ Κ. Δ. Ὁβραὶ ὁσημέραι ἐχειροτέρευε· διὸ ἠναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ εἰς Παρισίους, ἐνθα ἐξέπνευσε μετὰ τεσσάρων ἡμερῶν ἀγωνίαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς

κλαιούσης πατροκτόνου, ἐφ' ἧς διὰ τῆς ἐσχάτης αὐτοῦ πνοῆς ἐπεδαψίλευσεν αὐτῇ εὐχὰς καὶ εὐχαριστίας διὰ τὴν ἀπαραδειγμάτιστον στοργὴν, ἣν αὕτη ἔδειξε πρὸς αὐτόν. Ἀπαλλαγείσα ἡ μαρκησία τοῦ ἑαυτῆς πατρὸς, ἐπεθύμει νὰ ἀπαλλαγῆ καὶ τῶν συγκληρονόμων, τῶν δύο αὐτῆς ἀδελφῶν. Ἀλλ' ἤδη, ἵν' ἀποφύγῃ πᾶσαν ὑποψίαν, μετεχειρίσθη πρὸς δηλητηρίασιν τῶν ἑαυτῆς ἀδελφῶν δηλητηρίον ἥττον δραστήριον. Ἴνα δοκιμάσῃ δὲ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ δηλητηρίου τούτου, ἐσύχναζεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὡς ἀδελφὴ τοῦ ἐλεύου, καὶ ἐπέισθη περὶ τῆς θανατηφόρου αὐτοῦ ἐνεργείας ἐκ τοῦ θανάτου πάντων τῶν δυστυχῶν ἀσθενῶν, τῶν γευθέντων τῶν ὑπ' αὐτῆς προσφερομένων φαγητῶν. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπεμψε πρὸς τοὺς ἑαυτῆς ἀδελφοὺς πλακοῦντα ἐκ περιστέρων, ἐξ οὗ ἐπῆλθεν ὁ βραδύς μὲν ἀλλ' ἀγωνιώδης θάνατος τῶν δυστυχῶν τούτων θυμάτων ἐν ἔτει 1670.

Μετὰ δὲ ταῦτα τοσοῦτοι παράδοξοι καὶ ἀνεξήγητοι θάνατοι συνέβαινον ἐν Παρισίοις, ὥστε ἐν ἀπάσαις ταῖς ἐσπεριναῖς συναναστροφαῖς οὐδεὶς λόγος ἐγένετο ἢ περὶ αὐτῶν. Ὁ Σαιν-Κροῦ, ὅστις εἰσῆρχετο ἐλευθέρως εἰς τὰς ἀνωτέρας τῆς κοινωνίας οἰκίας, καὶ ἤκουε ταῦτα, οὐ μόνον δὲν ἔπαυσε τοῦ νὰ μετέρχεται τὸ αἰσχρὸν αὐτοῦ ἐπάγγελμα ἀλλὰ μάλιστα ἐξήκολούθει ἔτι μᾶλλον τὰ χημικὰ αὐτοῦ πειράματα ἐν τινι ἀπομακρυσμένῃ τῆς αὐλῆς καλύβῃ καὶ μακρὰν τῆς καθημερινῆς αὐτοῦ διαμονῆς. Ἀλλ' ἐνῶ ἐπειρᾶτο λεπτοῦ τινος δηλητηρίου δυναμένου νὰ προξενήσῃ τὸν θάνατον καὶ διὰ μόνης τῆς ἀφῆς αὐτοῦ, καὶ ὦν κεκλεισμένος ἐμποδίζων τοὺς θανατηφόρους ἀτμοὺς δι' ὑάλου, αὕτη ἰεθραύσθη, καὶ ὁ ἀπείρων θυμάτων φονεὺς ἐκεραυνοβολήθη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πειραμάτων. Ἡ γυνὴ αὐτοῦ, διότι ὁ ἀχρεῖος οὗτος ἦν νυμφευμένος, ἐκπλαγεῖσα ἐκ τῆς ἀσυνήθους βραδύτητος τοῦ συζύγου τῆς καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐποίει τὰ πειράματα, εὗρεν αὐτὸν κείμενον κατὰ γῆς νεκρὸν, καὶ τὰ τεμάχια τῆς ὑάλου περὶ αὐτόν.

Μετὰ τὸν θάνατον τούτου εἰδοποιηθεῖσα ἡ ἀστυνομία καὶ ἐξετάσασα τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο δωμάτιον, εὗρε παραδόξους χημικὰς μίξεις καὶ διάφορα δηλητήρια, ἔτι δὲ φιάλας περιεχοῦσας

Ἡ ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΤΟΥ ΒΡΙΜΒΙΛΙΕΡΟΥ.

περίεργα ὑγρά. Ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρχε καὶ κιβώτιον περιέχον λίθον, ἐπιγραφόμενον «ὁ καταχθόνιος λίθος» εὗρέθησαν προσέτι δύο ἔγγραφα, τὸ μὲν ἀναφερόμενον εἰς τὸν θάνατον τῆς μαρκησίας, τὸ δὲ εἰς τὸν τοῦ Ἁγίου Λαζαρεντίου. Ἐν τῷ πρώτῳ δὲ τῶν ἐγγράφων τούτων ἦν ὑπολογισμὸς τοῦ Σά*

ένεκα τῶν πλεονεκτημάτων ἅτινα παρέχουσι τείνουσι νὰ γενικευθῶσιν. Τὸ πρῶτον τῶν πλεονεκτημάτων τούτων εἶναι ἡ τῆς ἐνεργείας συνέχεια, ἣν εἰς οὐδὲν τῶν προγενεστέρων συστημάτων εὐρίσκομεν, τὸ δεῦτερον, ἡ ταχύτης τῆς ἐργασίας, ἣν δυνάμεθα πολὺ νὰ ἐπιτείνωμεν διαθέτοντες ὀλίγον ἰσχυροτέρα ἢ μηχανήν. Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι τὸ τελευταῖον σύστημα οὐσιωδῶς προώριστα διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀλέσματος ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσιν· οὕτως ἴδωμεν αὐτὸ εἰσαγόμενον κατὰ πρῶτον εἰς τὰ ἀρτοποιεῖα τῶν πτωχοκομείων καὶ τῶν στρατώνων.

Ἡ δυσκολία τῆς προμηθείας τῆς τροφῆς τῶν μεγάλων καὶ πολυανθρώπων κέντρων δὲν ὑφίσταται μόνον ὡς πρὸς τὰς βρωτικὰς οὐσίας. Τὸ ὕδωρ ὅπερ πίνομεν ἐγείρει τὰ αὐτὰ, ὡς καὶ ὁ ἄριστος ζητήματα, καθόσον ἀφορᾷ τὴν δύναμιν, ἀφ' ἧς ἐξήρηται, ὅχι ἡ παραγωγή αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ μέσον, δι' οὗ ἐν ἀρκούσῃ ποσότητι τίθεται εἰς τὴν διαθέσιν ἐκάστου. Οἱ τῶν Παρισίων κάτοικοι, μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου Αὐγούστου, ἤντων κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ Σηκουάνα τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς ὕδωρ, ὡς πράττουσιν αὐτὸ εἰσέτι ἄπαντες οἱ ἀρχικοί λαοί. Περὶ τὸ τέλος τοῦ 12ου αἰῶνος, ἐν τῇ πρωτεύουσῃ δὲν ὑπῆρχον εἰμὴ τρεῖς δεξαμεναί, διατηρούμεναι ὑπὸ δύο πηγῶν τῆς Μπελλεβίλλ καὶ τοῦ Πρὲς — Saint-Gervais. Ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσεν ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας καὶ ὁμῶς αἱ δύο αὗται πηγαὶ ὁμοῦ δὲν ἔδιδον εἰμὴ 300 κυβικὰ μέτρα ὕδατος καθ' ἑκάστην. Ἀφαιρούντες τὰς γιγνομένας προαφαιρέσεις διὰ τὸν βασιλέα, διὰ τὰς εἰς τὰ πλοῦσια μοναστήρια καὶ τοὺς αὐλικούς παραχωρήσεις, δὲν ἀντεστοίχει κατ' ἀναλογίαν εἰς ἕκαστον κάτοικον εἰμὴ σχεδὸν μία λίτρα. Ἡ ἀντλία τῆς Σαμαριταίν, ἡ ὑπὸ Ἑρρίκου τοῦ τετάρτου ἰδρυθεῖσα ἐβεβλῆσε ὀλίγον τὴν κατάστασιν ταύτην τῶν πραγμάτων· ἐν διαστήματι τεσσάρων αἰῶνων, ἡ ἀναλογία ὑψώθη ἀπὸ μιᾶς εἰς πέντε λίτρας. Τὰ ὑδραγωγεῖον τοῦ Ἀρκουίλ, τὸ εἰς τὸς Λουδοβίχον 13ον ὀφειλόμενον, καὶ ἡ ἀντλία τῆς γεφύρας Νότρ—Δάμ, τῆς ἐπὶ Λουδοβίκου 14ου κατασκευασθείσης, ἀνεβίβασαν τὴν προμήθειαν τῆς πόλεως εἰς 18,000 κυβικῶν μέτρων ὕδατος καθ' ἑκάστην ἡμέραν 600άκις πλείω τῆς ἐπὶ Φιλίππου Αὐγούστου.

Ἄλλ' ἔκτοτε ὁ πληθυσμὸς τῶν Παρισίων ἠξήθη κατὰ γιγαντιαίας ἀναλογίας. Ἄλλως τε καὶ τὸ κάλλιστον μέρος ὠφέλει πάντοτε τοὺς ὀλίγους· οὕτως ὥστε ἡ ἀναλογία τοῦ ὕδατος καθ' ἡμέραν καὶ κατ' ἄνθρωπον δὲν συνεποσοῦτο ἔτι εἰμὴ εἰς ἑπτὰ λίτρας. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐξερράγει ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις, ἡ ποσότης αὕτη ἦτο ἐννέα λίτρων. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἀνῆλθε διαδοχικῶς εἰς δώδεκα καὶ εἰς εἴκοσι τέσσαρας λίτρας.

Τὰ νεωστὶ ἐπιχειρηθέντα ἔργα πρὸς βελτίωσιν τοῦ κλάδου τούτου τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας κινουσιν ἄπαντα τὰ μέσα τῆς μηχανικῆς· πρέπει διὰ παντὸς τρόπου νὰ εὐρεθῶσι πηγαί, νὰ διέλθωσι τὰ ὑδραγωγεῖα διὰ μέσου τῶν κοιλάδων, καὶ τέλος τὸ ὕδωρ τοῦτο νὰ διανεμηθῇ εἰς τὰς κατοικίας. Ὑπολογίζεται, ὅτι μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἐργασιῶν τούτων, ἕκαστος κάτοικος θὰ διαθέτῃ τεσσαράκοντα λίτρας καθ' ἡμέραν ἀνεξερρήτως τῶν πρὸς πότισιν τῶν ὀδῶν τῆς πρωτεύουσῆς ὑδάτων. Ἡ σύγκρισις τοῦ ἐξαγομένου τούτου πρὸς τὸ κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα, παρέχει ἡμῖν μέτρον τῆς ἀξίτητος τῆς παραγωγικῆς δυνάμεως τοῦ εἶδους τούτου τῆς ἐργασίας· ἀνάγκη δὲ νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἐπὶ Φιλίππου Αὐγούστου ἐθεωρεῖτο μεγίστη πρόοδος νὰ δύνανται νὰ λαμβάνωσι ὕδωρ ἀπὸ τριῶν δημοσίων δεξαμενῶν, χωρὶς ν' ἀναγκάζωνται νὰ ἀντλήσωσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ Σηκουάνα. Τοῦτο δὲ ἦτο ἐν τῶν μεγίστων χηρακτηριστικῶν τῆς ἀγρίας ζωῆς, ἧτις οὕτως ἐξηφανίζετο ἀπὸ τῶν ἡθῶν τῶν Γάλλων.

Ἰνα προσθέσωμεν εἰς τὸ προηγούμενον καὶ ἕτερον ἀντικείμενον συγκρίσεως, ὑπολογίζομεν κατὰ μέσον ὄρον εἰς 40 λίτρας τὴν ποσότητα τοῦ ὕδατος, ἧτις καθ' ἡμέραν καὶ κατὰ κάτοικον καταναλίσκεται, ἐκτὸς τῆς ἰδιωτικῆς ὑπηρεσίας, εἰς τοὺς περιπάτους, καὶ τὰ δημόσια καταστήματα τῶν Παρισίων, καὶ ἔχομεν ἐν ὄλφ ὀγδοήκοντα λίτρας, διὰ τὰς δύο ὁμοῦ ὑπηρεσίας. Ὅθεν ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου καὶ ἕκ τινος ἐπισήμου ἐκθέσεως δημοσιευθείσης ἐν Βιέννῃ, κατὰ 1864, ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐπιτροπῆς τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τῆς πόλεως ταύτης, ἐξάγεται, ὅτι δυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν τὰς πρωτεύουσας πεπολιτισμένας πόλεις κατὰ τὴν ἀκόλουθον σειράν, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὸν ὄγκον τοῦ ὕδατος,

τὸν ὅποιον καθ' ἑκάστην ἕκαστος τῶν κατοίκων τῶν πόλεων τούτων καταναλίσκεται συμπεριλαμβανομένης τῆς δημοσίου καὶ ἰδιωτικῆς ὑπηρεσίας.

Νεωτέρα Ρώμη—Νέα Ὑόρκη—Καρκασόνη—Βεζανσόνη—Λιζόν—Γλασκὸβ—Μασσαλία—Βορδὼ—Λονδίον—Ναρβόννη—Τουλούζη—Γενέβη—Φιλαδέλφεια—Γρενόβλη—Βιέννη—Μονπελλιέ—Κλερμόν—Ἐδιμβούργον.

Ἄξισημείωτον εἶναι ὅτι τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῷ πίνακι τούτῳ κατέχει ἡ Ρώμη· ἀλλ' εὐκόλως τοῦτο ἐξηγεῖται διὰ τὰ γιγάντια ὑδραυλικά ἔργα, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχαία Ρώμη ἦτο τὸ κέντρον, καὶ ἅτινα ἐθεράπευον τὰς ἀνάγκας πληθυσμοῦ

σχεδὸν δύο ἑκατομμυρίων κατοίκων, ἔργα τῶν ὁποίων τινὰ μὲν ἀναμφιβόλως κατεστράφησαν, τινὰ δὲ χωρηγοῦσιν εἰσέτι, εἰς πληθυσμὸν τοῦλάχιστον 200,000 ψυχῶν, τὰ ὕδατα πολυαριθμῶν πηγῶν. Ἐναντίον δὲ τοῦ γενικοῦ νόμου, βλέπομεν ἐνταῦθα τὴν παραγωγικὴν ἐνέργειαν, ἀπολύτως, ἐλασσομένην, πλὴν, πραγματικῶς, ἀξανομένην διὰ τῆς σημαντικῆς μειώσεως τῆς καταναλώσεως. Ἐκαστος Ρωμαῖος διαθέτει σήμερον ὄγκον ἐνδεκάκις μεγαλειότερον ἐκείνου, ὃν θέλει διαθέτει ἕκαστος κάτοικος τῶν Παρισίων, ὅτε ἄπαντα τὰ σχεδιασθέντα διανεμητικὰ ἔργα ἀποπερατωθῶσι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Γ. ΖΑΡΙΦΗΣ.

(ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ).

Ἰπῆρξεν οἶκος ἐπὶ γῆς ἀείποτ' ἐλεήσας
 κ' ὑπὲρ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ νυχθημερὸν μοχθήσας
 καὶ ἦτο τοῦ:

ΖΑΡΙΦΗ.

Τὸ αὐτοσχέδιόν μας τοῦτο ποιητικὸν ἔμβλημα ἐθέσαμεν ἄλλοτε ἐπὶ κεφαλῆς πρωτοτύπου σκιαγραφίας τοῦ ἔθνοφιλοῦς ἐκείνου ὁμογενοῦς μας ὃν οὐδόλως διστάζομεν νὰ ἀποκαλέσωμεν « κορωνίδα τῶν ἐν Τουρκίᾳ φιλογενῶν », τοῦ ὁμογενοῦς μας ἐκείνου τοῦ ἀναλαμβάνοντος τὴν πρωτοβουλίαν πάσης ἀγαθοεργίας καὶ οὐδέποτε ἐνοουήσας νὰ ὀπισθοχωρῇ ὅταν πρόκηται περὶ ἰκανοποιήσεως ἐθνικῆς τινος ἀνάγκης, τοῦ ὁμογενοῦς μας τέλος ἐκείνου εἰς ὃν — τίς ἐννοεῖ νὰ ἀρνηθῇ τοῦτο; — ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος ἡ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐπιτελεσθεῖσα ἠθικὴ τοῦ ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνισμοῦ πρόοδος, τοῦ κλεινοῦ καὶ διὰ πάντας προσφιλοῦς ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΖΑΡΙΦΗ.

« Εἴμεθα βέβαιαι—ἐλέγομεν—ὅτι τὸ ὄνομα » τοῦ διαπρεποῦς τούτου ὁμογενοῦς θέλει ἀναγράψει ἐν τοῖς δέλτοις αὐτῆς χρυσοῖς γράμμασιν ἡ μέλλουσα τοῦ Γένους ἡμῶν ἱστορία, » ἡ δὲ γραφίς τοῦ μεταγενεστέρου ἱστορικοῦ δὲν » θὰ λείψῃ νὰ γράψῃ ὅτι: ὁπότε οἱ ἐν Τουρκίᾳ » Ἑλληγες διετέλουσαν εἰς τὴν ἀτυχεστέρα τῆς » ὑπάρξεως αὐτῶν περίοδον, ὁπότε ἡ δυστυχία

» εἶχε φθάσει παρ' αὐτοῖς εἰς τὸ κατακόρυφον αὐτῆς σημείον ἡ Θεία Πρόνοια ἠθέλησεν ὅπως » ἀναφανῇ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν εἰς φιλόστοργος » πατὴρ, εἰς ἀνεξάντλητος τῆς γενναιοδωρίας » ἀδελφός, εἰς τέλος ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΑΡΙΦΗΣ, ὅς » τις ἐμόχθη νυχθημερὸν ὑπὲρ ἀνυψώσεως τοῦ » Γένους αὐτοῦ εἰς τὴν προσήκουσαν αὐτῷ πε » ριωπὴν καὶ ὅστις εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ » ἱεροῦ τούτου σκοποῦ δὲν ἐδίστασε νὰ ἀφιερῶσιν » ἄπασαν τὴν ζωὴν, τὴν περιουσίαν, τὴν ὑπαρ » ξιν τέλος αὐτοῦ.»

Τὰ ἐν τῇ σκιαγραφίᾳ ἐκείνῃ γραφόμενά μας οὐδεὶς—μηδ' αὐτῶν τῶν φύσει κακεντρεχῶν καὶ κακοβούλων στοιχείων τῆς πρωτεύουσῆς μας ἐξαιρουμένων—ἐτόλμησε νὰ παρεξηγήσῃ καὶ θεωρήσῃ ταῦτα ὡς θυμίαμα καὶ λιθωνωτὸν ὃν ἠθέλησαμεν νὰ καύσωμεν πρὸς τὸν βαθύπλουτον ὁμογενῆ ὅπως ἐφελκύσωμεν τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ, ὡσανεὶ ὁ μεγάλτιμος οὗτος ὁμογενὴς, οὗτινος τὸ ὄνομα εἶναι ἐγκεχαράγμενον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τοῦ Ἑλλήους, εἶχεν ἀνάγκη τῶν ἡμετέρων ἐπαί »

νων καὶ τῶν θυμιαμάτων τοῦ « Γραφικοῦ Κόσμου » μας.

Σήμερον, οἶωνεὶ συμπληροῦντες τὴν ἐξεικόνησιν τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ μεγάλου τούτου τοῦ ἐν Τουρκίᾳ ἑλληνισμοῦ οἴκου, τῆς θαλαρᾶς καὶ πάντοτε μυριπλόου ταύτης τοῦ ἐν Τουρκίᾳ ἑλληνισμοῦ ἀνθοδέσμης, χαράττομεν ἐν τῷ « Γραφικῷ Κόσμῳ » γραμμάς τινὰς περὶ ἐνός τῶν εὐγενεστέρων τοῦ οἴκου τούτου γόνων, περὶ τοῦ μεγατίμου τοῦ Γεωργίου Ζαρίφη υἱοῦ, τοῦ ἐπίσης ἐθνοφιλοῦς: ΛΕΩΝΙΔΑ ΖΑΡΙΦΗ.

Ἡ ἀγαθὴ ἡμῶν τῶν ἐν Τουρκίᾳ Ἑλλήνων τύχη ἠθέλησεν ὅπως μετὰ τὸν Γεωργίου Ζαρίφην, τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οὐτινος ἡ φιλογένεια σύμπαντα τὸν ὁμογενῆ κόσμον κατέπληξε, καὶ τὸν παρ' αὐτῷ ἀγαπητὸν αὐτοῦ υἱόν, τὸν υἱόν του ἐκεῖνον πρὸς ὃν ἰδιαιτέρᾳ ὁ μεγατίμος ὁμογενῆς τρέφων στοργῇ ἐννοεῖ νὰ καθιστᾷ αὐτὸν κοινωτὸν πάντων αὐτοῦ τῶν φιλογενῶν σχεδίων του, ἡ ἀγαθὴ ἡμῶν τῶν ἐν Τουρκίᾳ Ἑλλήνων τύχη, λέγομεν, ἐπροίκισε τὸν ἀχώριστον τοῦτον τοῦ εὐεργέτου τοῦ ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνισμοῦ σύμβουλον δι' εὐγενοῦς καρδίας, διὰ πατριωτικῶν αἰσθημάτων διὰ προθέσεων ἀείποτε εὐγενῶν καὶ ἐλευθερίων ἀΐτινες πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἐξεδηλώθησαν.

Ἐννοοῦμεν μεγίστην εἰς τὴν σύμπτωσιν ταύτην — τῆς ἐνυπάρξεως δηλονότι παρὰ τῷ υἱῷ τῶν αὐτῶν φιλογενῶν αἰσθημάτων τοῦ πατρὸς — νὰ δόσωμεν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα καθότι δὲν ἀπαιτεῖται μεγάλη ὀξύνοια ὅπως κατανοήσῃ τις ὅτι ὁ ἐνθερμος οὗτος πατριωτισμὸς καὶ ἡ φλογερὰ αὕτη τοῦ Γεωργίου Ζαρίφη φιλογένεια, ἂν μὴ ἐψυχραίνετο, δὲν θὰ διετηρεῖτο ὅμως καὶ πάντοτε τοσοῦτον ἀκμαῖα, ἂν τὸ Γένος ἡμῶν εἶχε τὸ ἀτύχημα ὁ προσφιλεὶς αὐτοῦ υἱὸς νὰ μὴ ἐμφορῆται ὑπὸ τῶν ἀκραιφνῶν ἐκείνων αἰσθημάτων ὑφ' ὧν δικαίαν καὶ ἡμεῖς ὡς ὁμογενεῖς αἰσθανόμεθα ὑπεριφάνειαν βλέποντες ἐμφορούμενον τὸν: ΛΕΩΝΙΔΑΝ ΖΑΡΙΦΗΝ.

Ἐκεῖνο ὅπερ καθιστᾷ τὸν Λεωνίδα Ζαρίφην προσφιλεῖ διὰ πάντα ὁμογενῆ ἐστὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο προσὸν ὅπερ εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον πολύτιμον καθ' ὅσον πολλοὶ ὀλίγοι δυστυχῶς εἰσιν οἱ εὐμοιροῦντες αὐτοῦ ἐκ τῶν μεγαπλοῦτων

μας, τὸ δὲ ζηλευτὸν τοῦτο προσὸν εἶναι ἡ ἐξεικονιστικὴ, ἡ παροιμιώδης αὐτοῦ μετριοφροσύνη. Οὐδὲμίαν ἔχων ἀτομικὴν ἀξίωσιν καὶ οὐδόλωρ ἐναθρονομένος ἐπὶ τῇ ἐκτάκτῳ τοῦ ἐπωνύμου αὐτοῦ λαμπρότητι ὁ Λεωνίδας Ζαρίφης φέρεται πάντοτε καὶ πρὸς πάντας μετὰ τῆς θαυμαστῆς ἐκείνης ἀφελείας καὶ μετριοφροσύνης ἀΐτινες—ἀρεταί—κίεττηνται καὶ ἐτέραν ἀξίαν τοῦ ὅτι εἰσὶν ὅλως ἀπροσπείρητοι καὶ προσέρχονται ἐκ φυσικῆς τοῦ χαρακτῆρος του εὐγενείας.

Δὲν ἀναλαμβάνομεν νὰ ἐκθέσωμεν ἐναυθὰ ἀπάσας τὰς μεγάλας τοῦ οἴκου Ζαρίφη ἀγαθοεργίας, ἀγαθοεργίας ὧν τὴν ἄμεσον ὁ Λεωνίδας Ζαρίφης ἔσχε πρωτοβουλίαν. Χθὲς ἐστὶ ὁ φιλόληρος ὁμογενῆς ἔθηκεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Α. Παναγιότητος τὸ σπουδαῖον ποσὸν πεντακοσίων λιρῶν πρὸς κατασκευὴν ἰδιαιτέρων αἰθουσῶν ἐν τῷ Ἐθνικῷ νοσοκομείῳ τοῦ Ἑπταπυργίου διὰ τὴν νοσηλείαν τῶν ἀπόρων ἀσθενῶν γυναικῶν· τὸ εὐγενὲς δὲ αὐτοῦ παράδειγμα συνετέλεσεν ὅπως καὶ ἕτεραι τριακόσαι λίραι διατεθῶσιν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ ὑπὸ τριῶν ἐτέρων φιλανθρωπῶν ὁμογενῶν.

Τὰ πολύτιμα ταῦτα τοῦ Λεωνίδα Ζαρίφη προσόντα εἶναι ἐκεῖνα ἅτινα καθιστῶσιν αὐτὸν τοσοῦτον δημοτικὸν διὰ τὸ δημόσιον τῆς πρωτεύουσής μας, τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο κέκτηται τοσοῦτον μᾶλλον πλείονα σημασίαν, καθόσον—διατὶ νὰ τὸ κρύψωμεν;—τὸ δημόσιόν μας ἂν δὲν μισθῇ, δὲν ἠμποροῦμεν ὅμως νὰ εἴπωμεν καὶ ὅτι ἀγαπᾷ τοὺς πλουσίους μας.

ΠΕΡΙ ΤΟΥΡΚΟΜΑΝΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε τεύχος ΚΘ'. σελ. 914).

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἥτις παρέχει τὰ μέσα τῆς συμμετοχῆς εἰς πράξιν ἀναφέρουσαν ὠφέλειαν, ὁ Τουρκομάνος ὀργίζεται καὶ ἱππεύει αὐθωρεῖ. Τὸ σχέδιον τῆς ἐκδρομῆς εἶναι μυστήριον οὐχὶ μόνον εἰς τὸν φίλον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν πλησιέστερον αὐτοῦ συγγενῆ. Ὅταν δὲ ὁ ἐκλεχθεὶς ἀρχηγὸς λάβῃ τὰς ἀναγκαίας εὐλογίας οἱ μέλλοντες νὰ τελέσωσι τὴν ἐκδρομὴν ἔρχονται διὰ διαφορῶν ὁδῶν καὶ ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὸ ὠρισμένον πρὸς

συνέντευξιν μέρος. Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη λαμβάνει πάντοτε χώραν, περὶ μὲν τὸ μεσονύκτιον ὁσάκις γίνεται κατὰ χώραν κατωκημένης, περὶ δὲ τὴν αὐγὴν ὁπότεν κατὰ κερδανίου ἢ ἄλλων ὁδοιπόρων. Οἱ προσβάλλοντες διαιροῦνται εἰς πολλὰ τμήματα, ὁρμῶσιν ἅπαξ ἢ δις, σπανιώτατα καὶ τρίτον. Παροιμία ἐπιτόπιος λέγει· « Ἀποπειράθητι δις, τὴν δὲ τρίτην φορὰν στρέψον χαλινόν ». Σπανίως οἱ προσβάλλομενοι ἀνθίστανται, καθόσον ὁ Τουρκομάνος ὁρμᾷ ἄνευ δισταγμοῦ κατὰ πέντε ἢ ἕξ ἀτόμων, πρὸ πάντων Περσῶν, οἵτινες σχεδὸν ὑποχωροῦσι πάντοτε. Αἱ ἐκδρομαὶ αὗται ἀποτελοῦσι τὰ κυριώτερα ἀντικείμενα τῆς ποιήσεως καὶ τῶν ἁσμάτων, ἃ ψάλλουσιν οἱ Τουρκομάνοι· καθόσον ὁ αἰδὸς προχωρῶν εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς μάχης, καὶ ἡ φωνὴ του γιγνομένη ἐντονωτέρα ἐνθουσιάζει τοὺς ἀκροατάς, ὧν οἱ νέοι κυριεῦομενοι ὑπὸ μανίας ἐκβάλλουσιν ἀγρίας φωνάς· εἶτα δὲ πιεζόμενοι ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ τῶν συγκρούσεων, ρίπτουσι τὰ καλύματα τῆς κεφαλῆς των ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἢ σύρουσι διὰ τῶν χειρῶν τὰς βροστριχωτάς κόμας των. Μεταξὺ αὐτῶν ὀλίγοι ὑπάρχουσιν οἱ γνωρίζοντες ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν· ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐξασκοῦνται εἰς τὴν ἱππασίαν, εἰς τὰ ὄπλα καὶ εἰς τὰς μάχας.

Τὰ ἄσματα των, συνοδεύομενα ὑπὸ κιθάρας ἐχούσας δύο χορδὰς, ἀποτελοῦσι τὴν εὐγενεστέρην ἡδονὴν τῶν ἐσπερίδων αὐτῶν καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ χειμῶνος.

Αἱ γυναῖκες τοῦ Τουρκεστάν ἔχουσιν ὡς κύριον ἐνδυμα τὸ ἐξ ἐρυθρᾶς μετὰξῆς ὑποκάμισον, ὅπερ τὸ Ἱερὸν Κοράνιον μὲν ἀπαγορεύει, ἀλλ' ἐναυθὰ διατηρεῖται μετ' ἐπιμονῆς, εἶναι τὸ μόνον κόσμημα τῶν Τουρκομάνων εἰς τὰς οἰκίας των. Ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς αἱ γυναῖκες δένουσι περὶ τὸ σῶμα ἄνωθεν τοῦ ὑποκαμίσου αὐτῶν, ὅπερ φθάνει μέχρι τῶν ἀστραγάλων, σάλιον καταπίπτον εἰς δύο ἄκρα κυμαινόμενα. Ἡ ἐνδυμασία αὕτη ἀπαιτεῖ ἐρυθρὰ ἢ κίτρινα ὑποδήματα. Ἀγαπῶσι δὲ πρὸ πάντων κοσμήματα, οἷον περιδέραια, ἐνώτια καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὁ γάμος παρ' αὐτοῖς ἔχει ἀλλοκότους διατυπώσεις. Ἡ νεῆνις φέρουσα ἐνδυμασίαν μνηστῆς, ἐπιβαίνει ὀρμητικῷ ἵππου καλπάζοντος, καὶ φέ-

ρει εἰς τὰ ἐμπροσθεν τοῦ ἐφιππίου αὐτῆς ἀρνίον ἢ ἐρίφιον ἀρτίως ἐσφαγμένον. Ὁ μνηστὴρ μετὰ τῶν προσκεκλημένων, ἐπίσης ἐφιππος, προσπαθεῖ νὰ τὴν φθάσῃ. Ἡ νεῆνις ὀφείλει δι' ἐπιδεξίων κινήσεων καὶ καταλλήλων ἐλιγμῶν, νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν καταδίωξιν, οὕτως ὥστε οὐδεὶς νὰ δυνηθῇ νὰ τὴν πλησιάσῃ ἀρκούντως, καὶ νὰ τῇ ἀραιρέσῃ τὸ φορτίον ὅπερ θλίβει ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς.

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει παρὰ πᾶσι τοῖς νομάσι τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας. Δυνάμει ἐτέρου ἐθίμου ἐπίσης παραδόξου, οἱ νεόνυμφοι χωρίζονται ἄλλοτε μὲν δύο, ἄλλοτε δὲ τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὸν γάμον, καὶ ἡ διαρκὴς αὐτῶν ἐνωσις ἄρχεται μόνον μετὰ τὴν λήξιν ὀλοκλήρου ἔτους.

Αἱ γυναῖκες ἐκτελοῦσιν ἀπάσας τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας μετ' ἐπιδεξιότητος καὶ ταχύτητος, κατασκευάζουσι δὲ συγχρόνως τάπητας καὶ ἀμπάδες. Τὰ σχέδια τῶν ταπήτων δανείζονται ἐκ ρινομάκτρων χρωματιστῶν εὐρωπαϊκῶν· τὸ δὲ καταπληκτικώτερον, κατασκευάζουσιν αὐτὰ ἐκ μνήμης, ἀφοῦ ἅπαξ τὰ ἴδωσιν. Αὗται στήνουσι τὰς σκηνάς καὶ αἴφουσι αὐτάς κατὰ τὴν ἀναχώρησιν των εἰς ὀλιγόλεπτον διάστημα. Οὐδεμία διαφορὰ ὑφίσταται μετὰ τῶν πτωχῶν καὶ πλουσίων σκηνῶν ἐκτὸς τῆς τῶν ἐπίπλων ἐν τῷ ἐσωτερικῷ. Διακρίνονται ὅμως ἡ ἐκ τῆς μακρᾶς χρήσεως μεταβαλοῦσα χροῶμα μέλαινα σκηνή, καὶ ἡ λευκὴ ἥτις μόνον διὰ τοὺς νεόνυμφοὺς καὶ διακεκριμένους ξένους.

Ὅταν μέλος οἰκογενείας τινὸς ἀποθνήσκῃ καθ' ἐκάστην λαμβάνουσι χώραν ἐπὶ ἐν ἔτος αἱ ἐξῆς τελεταί· καθ' ἣν ὥραν ὁ ἀποθανὼν παραδώσει τὸ πνεῦμα, θρηνηδοὶ ψάλλουσι μετὰ πάντων τῶν πενήθοροντων μελῶν τῆς οἰκογενείας ἐπικήδειον τινα ὕμνον. Τὰ μέλη ἐν τούτοις τῆς οἰκογενείας δὲν ἐγκαταλείπουσι τὰς ἐργασίας των καθ' ἣν στιγμὴν ἔλθωσιν οἱ θρηνηδοὶ, οἵτινες ἔρχονται καθ' ἐκάστην τὴν αὐτὴν ὥραν ἐπὶ ἐν ἔτος· εἶναι τερπνὸν τὸ νὰ βλέπῃ τις Τουρκομάνον καπνίζοντα τὴν πίπαν του, καθαρίζοντα τὰ ὄπλα του, καὶ τρώγοντα μετὰ τῶν παρευρισκομένων ἐν μέσῳ τρομερῶν κραυγῶν προωρισμένων νὰ διαιωνίσωσι λυπηρὰν ἀνάμνησιν. Ὡσαύτως

δὲ μένουσι γυναῖκες ἐντὸς τοῦ στενοῦ χώρου τῆς σκηνῆς, συνοδεύουσαι τοῖς θρηνηδοῖς, ἐκπέμπουσαι οἰμωγὰς, χύνουσαι δάκρυα καὶ ἐκτελοῦσαι συνάμα τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας των. Οἱ φίλοι καὶ οἱ γνωστοὶ τοῦ ἀποθανόντος ὑποχρεοῦνται ἐπίσης νὰ κάμωσι πένθιμον ἐπίσκεψιν, καὶ ἂν τυχὸν μάθωσι τοῦτο πολλοὺς μῆνας μετὰ τὴν κηδεΐαν. Συνήθως ἡ ἐπίσκεψις αὕτη ἐκτελεῖται ἐν καιρῷ νυκτός· καὶ ὁ ἐπισκεπτόμενος κλῆθται πρὸ τῆς σκηνῆς δηλῶν τὴν παρουσίαν του δι' ὀξέων κραυγῶν αἵτινες διακοῦσι τουλάχιστον ἐπὶ ἐν

τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐὰν ὁ θανὼν ἦτο ἀρχηγὸς διακεκριμένος νομίμως κερδίσας τὸ ἐπίθετον τοῦ Ἀνδρείου, ὑψοῦται συνήθως σωρὸς χύματος ἐπὶ τοῦ τάφου του. Ἐκαστος πιστὸς Τουρκομάνος ὀφείλει νὰ συντελέσῃ εἰς τοῦτο ρίπτων ἑπτὰ πύα γῆς, εἰς τρόπον ὥστε τὰ μαυσωλεῖα ταῦτα, φθάνουσι πολλάκις εἰς περιφέρειαν ἐξήκοντα ποδῶν, ὕψος εἴκοσι πέντε ἕως τριάκοντα. Οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου τὰ γνωρίζουσι διὰ τοῦ ὀνόματος τῶν ἀρχηγῶν ὧν τὰ ὄστα καλύπτουσι.

(ἐκ τοῦ γαλλ.) I. ΜΙΛΛΙΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΒΑΙΕΡ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Μυθιστορία Μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Σ. Ζ.

(Συνέχ. ἴδε σελ.

940 Τεύχος ΚΘ΄.)

— Ὁ Πέτρος Γιλβέρτης πρὸ 17—18 χρόνια ἔχασε τὴν γυναῖκα του ποῦ εἶχε γεννήσει ἓνα κορῆτσι . . . φαίνεται ὅτι αὐτὸς ὁ θάνατος τὸν πῆρε κομάτι τὸ μυαλὸ, καὶ γλήγωρα μάλιστα τὸ κατάλαβε ὁ κόσμος, γιατί πρώτη καὶ ἀρχὴ ἀντὶ νὰ βγάλῃ τὴν κόρη του Μαρία, Κατερίνα ἢ Ἀναστασία, σὰν καλὸς χριστιανὸς καὶ μὲ φρονιμάδα ἄνθρωπος ποῦ ἦτανε ἐπίασε καὶ τὴν ἔθγαλε Ροδῆ! Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα . . . ὕστερα ἀπὸ δυὸ τρία χρόνια ἓνα πρῶτ' γέννηκε ἄφαντος μὲ τὴν κόρη του μαζῆ, κι' ἄφησε τὸ σπῆτι του ἔρημο . . . μήτε ὁ ἀδελφὸς του ἀκόμη δὲν ἤξευρε τί γενήκανε . . .

— Ἐπειτα;

— Ἐπειτα, ἔπειτα, νά! πέρασαν πὲς ὡς δεκαπέντε δεκάξη χρόνια . . . κανεὶς πιά δὲν ἔκαμνε τὴν ὀμιλίαν τους . . . τοὺς θαρούσανε πεθαμένους . . . ὁ ἀδελφὸς του μήτε τὸ ὄνομα του ἔλεγε . . .

— Ἐπειτα! ἐπανελάθεν ἐκ νέου ὁ ξένος προσέχων μετ' ἀγωνίας εἰς τὰς λεπτομερείας ταύτας αἵτινες ἐν τούτοις φαίνονται ἀσήμαντοι.

— Τέλος πάντων πέρσι ὁ Πέτρος Γιλβέρτης ἤλθε πίσου στὸν τόπο . . .

— Μὲ τὴν θυγατέρα του; . . .

— Ὁχι, Κύριε, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος κινῶν τὴν κεφαλὴν, ἤλθε μόνος, διότι φαίνεται ἡ Ροδῆ νὰ ἀπέθανε . . .

— Ἀπέθανε! . . . ἐψιθύρισεν ὁ ἄγνωστος μετ' ὑποκόφου καὶ θλιβερᾶς φωνῆς, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο πελιδόν. Ἀπέθανε! . . . ποῦ; . . . πῶς; . . .

— Κανεὶς δὲν ξέρει . . . ἔτσι λὲ' ὁ κόσμος . . . κ' ἐγὼ ἔτσι τὸ μαθα . . .

Ἄλλ' ὁ ἄγνωστος τοὺς τελευταίους τούτους λόγους τοῦ ξενοδόχου οὔτε κἂν τοὺς ἤκουσε· ἐστήριξε τοὺς βραχίονας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν δύο χειρῶν, οἱ δὲ κυανοὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἤρξαντο πληρούμενοι δακρύων.

Ὁ ξενοδόχος, ἰδὼν ὅτι ὁ ξένος του ἐπιθυμεῖ σιωπὴν ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ἀφεὶς τὸν ἄγνωστον μόνον.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ νέος τὸν προσεκάλεσε.

Ἦτον εἰσέτι ὠχρὸς ὑπόμελας δὲ κύκλος διαγράφη περὶ τὰ βλέφαρα του.

— Ξενοδόχε, τῷ εἶπε, κάμε παρακαλῶ, τὸν λογαριασμόν μου, διότι ἀναχωρῶ ἀμέσως.

— Ἀπὸ τώρα Κύριε! . . . ἀλλὰ μόλις τὸ ἄ-

λογὸ σας ἔφαγε καὶ δὲν ξεκουράσθηκε ἀκόμη.

— Θὰ ἀναχωρήσω . . . πρέπει! . . .

— Πολὺ καλὰ Κύριε . . . πηγαίνω νὰ ἐτοιμάσω τὸ ἄλογό σας . . . ἄλλο δὲν περνᾷ ἀπ' τὸ χέρι μου παρὰ νὰ παρακαλῶ τὸν ἅγιο Γιάννη νὰ

σᾶς φυλάγῃ στὸ δρόμο ἀπὸ κακοὺς ἀνθρώπους.

— Ὁχι, ξενοδόχε μου . . . καὶ ἄλλο πρᾶγμα ἠμπορεῖς νὰ κάμης.

— Τί;

— Νὰ μὲ εὔρης ἓνα ὁδηγόν . . .

(Ἦτο νέος ὑψηλὸς εἰκοσιτριῶν ἢ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, ἐξαισίας ὠραιότητος κτλ. ἴδε σελ. 908).

— Διὰ ποῦ Κύριε; . . .

— Διὰ Σαινκλώ . . .

Ὁ Ἰάκωβος Βερνιὲ ἔστι ἕκταμβος . . . εἶτα δέ.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀνέκραξε θὰ πηγαίνετε εἰς Σαινκλώ;

— Ναι, διατὶ τόση ἔκπληξις.

— Διατὶ; . . . διότι Κύριε μου, δὲν θὰ φθάσετε ζωντανός . . . θὰ σᾶς δολοφονήσουν πρὶν κάμετε τὰ 2]3 τοῦ δρόμου.

— Καὶ τίς θὰ μὲ δολοφονήσῃ καὶ διατὶ;

— Ποιὸς θὰ σᾶς δολοφονήσῃ; κανένας Σουηδὸς ἢ Γρίζος . . . διατὶ; διὰ νὰ κλέψουν τὰ χρῆ-

— Δὲν γνωρίζω.
 — Ἄφου δὲν τὸ γνωρίζεις τώρα σὲ τὸ μανθάνω· ἄλλη ἐρώτησις. Ποῦ εἶναι ὁ Λακιοῦζόν;
 — Δὲν γνωρίζω.
 — Ποῦ εἶναι ὁ Βαρὸζ;
 — Δὲν γνωρίζω.
 — Ποῦ εἶναι ὁ Μαρκῆς;
 — Δὲν γνωρίζω.
 — Μὰ ἀληθῶς δὲν γνωρίζεις; εἶπεν ὁ Λεσπινασοῦ μὲ ὕφος ἀγαθότητος ὁμοιαζούσης πρὸς θωπεϊάν τίγρεως· δὲν γνωρίζεις τίποτε;
 — Τίποτε . . . Τίποτε . . .
 — Μὰ τφόντι τίποτε . . . τίποτε;
 — Ἀληθῶς, σὰς ὀρκίζομαι εἰς τὴν Παναγίαν, δὲν γνωρίζω τίποτε.
 — Ὁ Λεσπινασοῦ ἔκαμε νεῦμα.
 — Εἰς ἐκ τῆς συμμορίας ἐπλησίασε πρὸς τὸν Πελερίνον καὶ διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους του διέσχισε τὰ ἱμάτιά του ἀπὸ τοῦ τραχήλου μέχρι τῆς ζώνης.
 Κραυγὴ τρόμου διέφυγε τῶν χειλέων τοῦ δυστυχοῦς ἅμα αἰσθανθέντος τὸν ψυχρὸν τοῦ ξίφους σίδηρον ἐπὶ τῶν νώτων του.
 — Μὴ φωνάζεις; δὲ τόσον εἶπεν ὁ Λεσπινασοῦ ἀπαισίως γελῶν, τώρα μόλις σὲ ἔγγισαν, τί θὰ κάμης λοιπὸν ὅταν σὲ ἐκδώρουν;
 Πράγματι τὸ ξίφος χωρὶς οὔτε κἄν νὰ ἐγγίση τὸ σῶμα, διέσχητε μόνον τὰ φορέματα ἀποκαλύψαν οὕτω τοὺς ὀστεώδεις ὤμους καὶ τὸ ἐξέχον κύφωμα τοῦ θύματος.
 Οἱ Γρίζοι εἰς τὴν θέαν ταύτην ἐκάγχασαν ἀπὸ καρδίας.
 — Πράγματι, εἶπεν ὁ λοχαγὸς συμμεριζόμενος καὶ οὗτος τὴν γενικὴν εὐθυμίαν, πράγματι ὁ γενναῖος φίλος μας εἶναι κακοκαμωμένος καὶ ὅστις ἐξ ὑμῶν δυνηθῆ νὰ διορθώσῃ τὸ στρεβλὸν τοῦτο ραχοκόκαλον θὰ πράξει ἀγαθοεργίαν, ἣτις ἀναμφιβόλως θὰ ἀνταμειφθῆ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν.
 Ὅλοι μὲ γυμνὰ ξίφη εἰς τὰς χεῖρας ἐτάχθησαν ἐν ἡμικυκλίῳ περὶ τὸν Πελερίνον περιμένοντες τὸ νεῦμα τοῦ ἀρχηγοῦ.
 — Φίλε μου! . . . εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν δυστυχῆ μὴ λησμονήσης νὰ μᾶς εἰδοποιήσης ὅταν ἀρχίσῃς νὰ ἐνθυμῆσαι.

Στραφεῖς δὲ πρὸς τοὺς συντρόφους του.
 — Ἐμπρὸς παιδιᾶ, τοὺς εἶπε, καὶ καθὼς πρέπει.
 Ἐν ξίφος ἀνυψώθη καὶ ἐπανέπεσε, ἔπειτα δευτερον εἶτα ἐν τρίτον καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τοῦ ἑβδόμου τύπτοντος διὰ τοῦ πλατέως τῆς λεπίδος μέρους τὰ γυμνὰ τοῦ σφραδάζοντος θύματός των νώτα.
 Μετὰ τὸ ἑβδόμον ἡ σειρά ἐπανῆλθε καὶ πάλιν εἰς τὸ πρῶτον, ἐντὸς δ' ὀλίγου μὲν τὸ δέρμα κατέστη ὑπόμελαν, εἶτα δὲ ἕκαστον ξίφος ὑψούμενον ἀπέσπα καὶ τεμάχιον σαρκός.
 Ὁ Πελερίνος ἐξέβαλλεν ὑποκώφους· κραυγὰς συστρεφόμενος ὡς ὄφρις μὴ δυνάμενος ὅμως νὰ κατορθώσῃ νὰ ἀναστῆ.
 Ἀπὸ δευτερολέπτου εἰς δευτερολέπτου ὁ Λεσπινασοῦ τῷ ἔλεγε:
 — Ποῦ εἶναι τὰ χρήματα; — Ποῦ εἶναι ὁ Λακιοῦζόν; — Ποῦ εἶναι ὁ Βαρὸζ; — Ποῦ εἶναι ὁ Μαρκῆς;
 Ὁ Πελερίνος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγωνίας του ἀπήντα.
 — Δὲν γνωρίζω! . . .
 Καὶ τὰ ξίφη ἐξηκολούθουν ὑψούμενα καὶ πίπτοντα μετὰ σατανικῆς κανονικότητος καὶ καταχθονίου ρυθμοῦ.
 Μετ' ὀλίγον οἱ Γρίζοι τύπτοντες διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐσπόμενον διὰ τῆς ἀριστερᾶς τοὺς ἐπὶ τοῦ προσώπου των ἀναπηδῶντας θρόμβους τοῦ αἵματος.
 Ὁ Πελερίνος ἔπαυσε κραυγάζων· νευρικός σπασμὸς διέσεισε τὰ μέλη του, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐστράφησαν καὶ κατέπεσε πρηγῆς.
 —ο—ο—
 Ε΄.
 Ὁ Μελανόθριξ καὶ ὁ Ξανθόθριξ Νέος καὶ ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Λακιοῦζόν.
 — Διάβολε! ἐψιθύρισεν ὁ Λεσπινασοῦ ἂν ἀπέθανε δὲν ἔκαμαμεν τίποτε! . . .
 Σκεφθεῖς ὅμως ὅτι ὁ θάνατος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ εὐκόλως καὶ ὅτι τὸ θῦμα του πιθανὸν νὰ ἐλειποθύμισεν, ἔλαβε τὸν πῖλον του ἀπὸ τῆς τραπέζης ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν καὶ διέταξε νὰ

μεταφέρουν ἐπ' αὐτῆς τὸν Πελερίνον ὅπου καὶ τὸν προσέδεσαν στερεῶς.
 Ὁ Λεσπινασοῦ ἐπλησίασε καὶ διὰ τῆς αἰχμῆς μικρᾶς μαχαίρας ἤρχισε νὰ χαράττη ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ δυστυχοῦς διάφορα παράδοξα σχήματα προσέχων μόνον νὰ μὴ εἰσδύσῃ ὁ σίδηρος παρά γραμμὰς τινὰς ἐντὸς τῆς σαρκός.
 Τὸ αἷμα ἔρρεεν, οἱ Γρίζοι ἐθεώρουν καὶ ἐχειροκρότουσαν ἐξ εὐχαριστήσεως.
 Αἴφνης ἡ αἰχμὴ ἀπήντησέ τινα τῶν μυόνων· ἡ ὀδύνη ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο φορικτὴ διότι ὁ Πελερίνος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς ὡς πτώμα ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς Βολταϊκῆς· στήλης εὐρισκόμενον, ἀπὸ δὲ τοῦ βάθους τοῦ αἱματοφύρτου στήθους του ἐξῆλθε ὑπόκωφος στεναγμός.
 — Εἶσαι καλλίτερα φίλε μου; εἶπεν ὁ Λεσπινασοῦ μειδιῶν τὸ εἰδεχθὲς μειδίημα τὸ ὁποῖον ἀνωτέρω διεγράψαμεν. Βλέπεις τὰ ἄλλα ποῦ σὲ ἔδωσα σὲ ὠφέλησαν; Ἔ! ἄρχισες νὰ ἐνθυμῆσαι; ξεύρεις τώρα ποῦ εἶναι τὰ χρήματα, ὁ Λακιοῦζόν, ὁ Βαρὸζ καὶ ὁ Μαρκῆς;
 Τὰ χεῖλη τοῦ Πελερίνου ἐκινήθησαν ἀλλ' οὐδεὶς φθόγγος ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτῶν.
 Ἄλλ' ἐκ τῆς κινήσεως τῶν χειλέων του ἐνόησεν ὁ βασανιστὴς ὅτι μόνον ἡ ἐξασθένησις τοῦ θύματός του τὸν ἐμπόδισε νὰ ἀπαντήσῃ καὶ πάλιν ὅτι δὲν γνωρίζει τίποτε.
 Ὁ Λεσπινασοῦ ἔτριξε τοὺς ὀδόντας, λύσσα δ' ἀπερίγραπτος τὸν κατέλαβε.
 Ἄ! δὲν γνωρίζεις! τῷ εἶπε.
 Καὶ ἡ μάχαιρα εἰσέδυσσε κατὰ δύο δακτύλων ἐντὸς τοῦ δεξιοῦ βραχίονος τοῦ δυστυχοῦς ὅστις ἐξέβαλλε κραυγὴν σπαραξικάρδιον.
 — Γνωρίζεις τώρα; ἠρώτησεν ὁ Λεσπινασοῦ.
 — Ὁχι! ὄχι! ὄχι! . . . ἀνέκραξεν ὁ Πελερίνος μετ' ἀπελπισίας, ὄχι δὲν γνωρίζω! . . .
 Ὁ Λεσπινασοῦ διετρύπησε καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, ἐρωτήσας καὶ πάλιν.
 — Γνωρίζεις τώρα;
 Καὶ πάλιν ἡ αὐτὴ ἀπάντησις.
 — Δὲν γνωρίζω! . . .
 Τὸ πρόσωπον τοῦ Λεσπινασοῦ κατέστη πελιδνὸν ἢ μανία τοῦ ἀγρίου βασανιστοῦ ἐφθάσεν εἰς τὸ μὴ παρεταίρω.
 Διὰ τῶν στιβαρῶν δακτύλων του περίεσφυσε τὸν λάρυγγα τοῦ χωρικοῦ ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ὅτι ὁ Πελερίνος ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα πρὶν ἢ ἀποθάνῃ ἀνεχαίτησε τὴν ὀρμὴν του.
 — Ξύλα! ἀνέκραξε, φέρετε ξύλα! . . .
 Δύω κακούργοι ἑδραμον πρὸς ἀνεύρεσιν ξύλων ἐνῶ δύο ἄλλοι ἐγύμνωνον, κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ, τοὺς ἐκτὸς τῆς τραπέζης κρεμασμένους πόδας τοῦ βασανιζομένου.
 Οἱ δύο πρῶτοι ἐπανῆλθον φέροντες πελώριον δέμα ξηρῶν ἀκανθῶν τὰς ὁποίας ἔρριψαν ὑπὸ τοὺς γυμνοὺς πόδας τοῦ Πελερίνου.
 Ὁ Λεσπινασοῦ ἀφείλε τὴν μάχαιραν ἐδράξατο φλεγομένην ρίζαν τὴν ὁποῖαν ἐκράτει εἰς τῶν συντρόφων του καὶ στραφεῖς πρὸς τὸν χωρικόν,
 — Σὲ ἐρωτῶ, τῷ εἶπε διὰ τελευταίαν φορὰν, ποῦ εἶναι ὁ Κύριος σου, ποῦ εἶναι ὁ Βαρὸζ, καὶ ὁ Μαρκῆς, ποῦ εἶναι τὰ χρήματα;
 Καὶ κύψας ἐπὶ τοῦ Πελερίνου ὅστις ὄλος αἱματοφύρτος ἐφαίνετο πνέον τὴν τελευταίαν πνοήν, ἤκουε μετ' ἀπληστίας.
 Ὁ χωρικός ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐσιώπησε.
 Ὁ Λεσπινασοῦ ἐπερίμενε δευτερόλεπτα τινὰ εἶτα ἔρριψε τὴν ρίζαν ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν, ἀμέσως δὲ αἱ φλόγες περιεκάλυψαν τὰς γυμνάς τοῦ δυστυχοῦς κνήμας.
 Κραυγὴ ὀξεῖα, τρομερὰ κραυγὴ ἀγωνίας διέφυγεν τῶν χειλέων τοῦ ἀθλίου ὅστις ἐν τῇ ὑπερανθρώπῳ καὶ ὀρμητικῇ προσπάθειᾳ τὴν ὁποῖαν κατέβαλλεν ὅπως ἀναστῆ διέσπασεν ἐν μέρει τὰ δεσμά του καὶ στρεφόμενος ἐψιθύριζε.
 — Σθέσατε τὸ πῦρ! . . . Σθέσατε τό! . . . θὰ ὁμολογήσω.
 Ἀμέσως ὁ Λεσπινασοῦ ὤθησε διὰ τοῦ πόδός του τὰς φλεγομένας ἀκάνθας αἵτινες διεσπάρησαν ἐντὸς τοῦ δωματίου.
 — Διὰ τὰ χρήματα καὶ τὸν Λακιοῦζόν δὲν γνωρίζω, ἀλλ' ὁ Μαρκῆς καὶ ὁ Βαρὸζ εἶναι εἰς . . . Δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τελειώσῃ.
 Πλαίσια καὶ ὕβελαι τῶν παραθύρων διερράγησαν καὶ ὁ μελανόθριξ νέος κρατῶν διὰ μιᾶς τῶν χειρῶν του πυροβόλον καὶ τὴν μακρὰν του σπάθην διὰ τῆς ἄλλης, ἐπέπεσε, καὶ τοῦ κεραυνοῦ ταχύτερος, ἐν τῷ μέσῳ τῶν Γρίζων οἵτινες ἔμειναν ἐντρόμοι καὶ ἐννεοί.

Ἡ πρώτη του βολή κατεκεραύνωσε ἕνα τῶν κακούργων, ἡ δὲ σπάθη του καθήλωσε ἄλλον ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶτα δ' ἐξελθοῦσα καθημαγμένη τοῦ στήθους τὸ ὅποῖον διετρύπησε, ἐπανάλαβε τὴν τρομερὰν τῆς στροφῆν καλύπτουσα τὴν χεῖρα, ἥτις τὴν ἐκράτει, ὑπὸ τὸ κινητὸν καὶ ἀνυπέρβατον σιδηροῦν τεῖχος ἐξ οὗ ἀνέθρωςκον ἐνίοτε θανατηφόροι λάμπεις.

Εἷς τῶν Γρίζων ἠθέλησε πληγωθεὶς δῆθεν νὰ ριφθῆ πρηγῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους συρόμενος, νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ τρομεροῦ καὶ μυστηριώδους ἐπιδρομέως, ὅπως προσβάλλει αὐτὸν ἀνάνδρως ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω. (ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Ἐρώτησα τὴν γῆν ἐγὼ τῆς γῆς ὁ διαβάτης,
— πού τρέχω, ἐνῶ στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά της,
καὶ διασχίζει τοῦ κενοῦ τὸ παγετώδες χάος,
ὡς γίγας, ὅστις ἀφροντις, προβαίνει ἀενάως;
— Κ' ἡ γῆ μὲ εἶπεν, — « Ἄθλιε θνητέ!

Εἷς πᾶν σου βῆμα, βαδίζεις πρὸς τὸ μνήμα. »

Ἐστράφην περὶ δροσερὰν καὶ χρυσουμένην δύσιν,
πρὸς τ' ἄνθη, τὰ καλλύνοντα τὴν ἡρεμοῦσαν φύσιν,

ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΟΥΣΤΑΦΑΣ.

καὶ μ' εἶπον μὲ τὴν ἄκακον φωνὴν τῶν ἀρωμάτων
— Ἐπλάσθημεν νὰ στέφωμεν τὴν κάραν τῶν θυμάτων!

Εἶν' ἡ ἀκμή μας παρακμή!
Θνητὲ εἰς πᾶν σου βῆμα
βαδίζεις πρὸς τὸ μνήμα.

Χρυσῶν ἐντόμων ἀπ' αὐτὰ ἐβόμβιζε τὸ σμήνος·
ὁ βόμβος τῶν ὁμοίαζε μυστηριώδης θρῆνος!...
Εἷς πᾶσαν κίνησιν πτερῶν, ἐν ἱερᾷ ἀγνοίᾳ,

μία ζωὴ ἐσθύνετο, ἢ ἐγεννᾶτο μία!...

Καὶ ἡ φθορὰ, κ' ἡ γέννησις μὲ εἶπον
α εἰς πᾶν σου βῆμα,
βαδίζεις πρὸς τὸ μνήμα. »

Ὅπως πρᾶνῶ τὴν πικρὰν τοῦ πάθους ἀλγηδόνα
ἤκουσα τὴν λιγύφθογον τοῦ δάσους ἀηδόνα·
ἀλλὰ κ' εἷς τὸν θερμότερον ἐρωτικὸν τῆς στόνον,
διέκρινα τὸν μαρασμὸν, διέκρινα τὸν πόνον
τὸ μέλος τῆς μὲ ἔλεγε

« Θνητὲ εἰς πᾶν σου βῆμα
βαδίζεις πρὸς τὸ μνήμα. »

Μὲ βῆμα βραδυκίνητον πενθοῦντος ὁδοιπόρου
φύλλα ἐπάτησα ὠχρὰ ἀγρίου φθινοπώρου.
Ἦσαν αὐτὰ εἰκὼν ζωῆς ἀρτίως νεκρωθείσης!...
Ὡς θάλλω σήμερον ἐγὼ, χθὲς ἔθαλλον ἐπίσης...
Καὶ ὁ τρυγμὸς τῶν μ' ἔλεγε
« Θνητὲ εἰς πᾶν σου βῆμα
βαδίζεις πρὸς τὸ μνήμα. »

Τότε δακρύων ἔστρεψα ἀπὸ τὴν γῆν τὸ ὄμμα
εἰς τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ τὸ κυανίζον χρῶμα
κ' εἶδον νὰ φέρ' ὁ ἥλιος αἱματηρὰς κηλίδας...
Ἐἶδα παντοῦ τρομακτικὰς καταστροφῆς σφραγίδας

Κι' ὁ οὐρανὸς, κ' ὁ ἥλιος μὲ εἶπον
« εἰς πᾶν σου βῆμα
βαδίζεις πρὸς τὸ μνήμα. »

Ἄπελπισία! καὶ ἡ γῆ, καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ τ' ἄνθη,
τὰ ἔντομα, ἡ ἀηδὼν, τὸ φύλλον τοῦ ξηράνθη,
τὸ πᾶν αὐτὸ, καταστροφῆς εἰκὼν ἐν ἀρμονίᾳ,
μ' εἶπον ὅτι ἀλήθεια ὑπάρχει μόνον μία,
Εἷς θλιβερός προορισμός·
« Ὅτι εἰς πᾶν μας βῆμα
χωροῦμεν πρὸς τὸ μνήμα. »

Μόνον ὅταν ἠρώτησα τὸν ἄνθρωπον, τὸν εἶδα
σκαιῶς οἰστρηλατούμενον ἀπ' ὄνειρα κ' ἐλπίδα·
διὰ τὸ μεγαλεῖόν του τὸν εἶδα νὰ κομπάζη,

ΣΟΥΛΤΑΝ ΑΧΜΕΤ Γ'.

νὰ ἀπειλῆ, νὰ μαίνεται, νὰ καίη καὶ νὰ σφάζη,
Καὶ νὰ φανῆ— « Πῶς ὡς θεὸς
τῆς γῆς δὲν πίπτει θῦμα,
δὲν τὸν προσμένει μνήμα. »

Ὁ ἄθλιος! τὸν λόγον του δὲν εἶχε τελειώσει,
κ' ἰδοὺ τὸ σῶμά του πνοή θανάτου νὰ νεκρώσῃ,
εἶδα τὸ μεγαλεῖόν του νὰ καταπέσῃ κόνις,
εἶδα τὰ πλούτ' ἐντὸς τῆς νεκρικῆς σινδόνης,
Κ' οἱ ζῶντες νὰ τὸν φέρωσι

νεκρὸν μὲ σπεῦδον βῆμα
« εἰς τὸ οἰκτρὸν τοῦ μνήμα. »

Θ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

Η ΕΓΤΥΧΙΑ ΜΟΥ ΑΛΛΑΧΟΥ.

A.

Χαίρετ' ἄνθη τοῦ Μαῖου
χαίρε φύσι νεαρά

ἢ λευκὴ χιῶν παρῆλθεν,
ἐπανῆλθεν ἡ χαρά·

Αἱ καλλίστου' ἀηδόνες
Σὲ' ὦ φύσι' ἐξυμνοῦν
καὶ τὰ ἄνθη τὰ ποικίλα
Σοῦ τὴν κόμην στεφανοῦν.

Ἐδῶ που εἶς νέος κάλυξ,
ἐκεῖ που ῥόδον ἀνθεῖ,
ἀλλαχοῦ τὸ κρῖνον παίζει
μὲ τὴν αὐρὰν κ' εὐθυμεῖ.

αἱ καλλίχροαι κοιλάδες
καὶ τὰ χόρτα τ' ἀπαλᾶ
τὴν καρδίαν πῶς ὑφοῦσι!
τί λαμπρότης, τί χαρά!!

Χρυσάλλις ἢ λεπτοπτερίξ
μέσα ε' τ' ἄνθη ἐντροφᾶ
καὶ ἡ μέλισσα βομβοῦσα
πετᾶ, χαίρει καὶ σκιρτᾶ.

Τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἄρμα
πῶς προβαίνει φλογερῶς!
τὴν χαρὰν ε' ὄλην τὴν φύσιν
πῶς παρέχει ἀφειδῶς!

Χαίρει τ' ἄνθη τοῦ Μαΐου
χαῖρε φύσι' χλοερὰ,
χαίρετε πτηνὰ, νεότης
χαῖρε ἔρωσ καὶ χαρὰ.

B.

Ὁλ' ἡ φύσις ἦδη χαίρει·
τῆς φαιδρότητος καιρὸς
εἶναι τώρα. Πλὴν χαρῆτε . . .
φεῦ! δὲν μένει σταθερός.

Μόλις τ' ἄνθος χαριέντως
τὴν αὐγὴν μωσχοβολεῖ
καὶ μαραίνεται ἀμέσως
δὲν ὑπάρχει . . . δὲν ἀνθεῖ! . . .

Καὶ ἡ ἀνθηρὰ νεότης,
οὕτω καὶ αὐτὴ ταχὺ
φεύγει, τρέχει κ' εἰς τὸ γῆρας
μᾶς ὠθεῖ ἐν ἀκαρεῖ,

ἐν μειδίῳ μᾶς ρίπτει,
κι' ὄχι πάντοτε γλυκὺ,
πλὴν ἀμέσως καὶ ἐκεῖνο
αἰωνίως μᾶς στερεῖ.

Ὅσον εὐτυχὴς κἄν ᾦναι
ὅσον τις κἄν δυστυχῆ
ὅλα φροῦδα . . . ἡ ζωὴ μᾶς
εἶναι μόνον μιὰ στιγμή.

ἀλλὰ πόσον πανευδαίμων
εἶναι αὕτη ἡ στιγμή!
φαίνεται αἰωνιότης
ὅταν ἔρωσ τὴν κοσμῆ.

Πλὴν κι' αὐτὴ ἡ ὀλιγότης
μήπως πάντοτε ἦβᾶ;
μὴ ἀπνοὴ ψυχροῦ ἀνέμου
καὶ ἀμέσως ὠχρίᾶ.

εἶν' ἀδύνατον νὰ εὕρη
εἰς τὸν κόσμον τις χαρὰν,
ἄνευ θλίψεως, ἢ στόνου,
ἀπολύτως καθαρὰν.

τ' ὠραιότερον τὸ ῥόδον
ἔχ' ἀκάνθας καὶ αὐτὸ
δυστυχία κ' εὐτυχία
ζῶσι πάντοτ' ἐνταυτῶ.

Γ.

Μόλις καὶ ἐγὼ εἰσῆλθον
σ' τὸν λειμῶνα τῆς ζωῆς,
μόλις τόλμησα ἐν ἄνθος
νὰ ἐγγίσ' ὁ δυστυχίης.

πλὴν ἀμέσως ἐμαράνθη . . .
καὶ ἡ πρώτη μου χαρὰ
ἔφυγε καὶ δὲν ὑπάρχει
ὅπως ὄνειρα χρυσᾶ.

μήπως ἔπταισα, ὦ Χάρις,
ἂν Σ' ἠγάπησα θερμῶς
ἢ καρδία μου ἂν πάλλη
διὰ Σὲ περιπαθῶς;

καὶ ἀντίξοα μοιραίως
ἦλθον ὅλα κατ' ἐμοῦ
καὶ κατέστρεψαν ἐλπίδας,
ἄς ἐπόθουν πρὸ πολλοῦ!

Τὸ σκληρὸν πλὴν εἰμαρμένον
ἂν ἐνταῦθα ἐπὶ γῆς,
ἤθελε νὰ μᾶς χωρίσῃ
καὶ νὰ ᾦμαι δυστυχίης.

Ἄν ποικίλαι περιστάσεις
καὶ αὐτοὶ Σοῦ οἱ γονεῖς
ἤθελον φεῦ! νὰ φανῶσι
πρὸς με τόσον ἀπηνεῖς
κἄν εἰς τὸ μέλλον δὲν ὑπάρχῃ
πρὸς συνένωσιν ἐλπίς,
οὐδ' ἡ ὠχροτάτη πλέον
φαίνεται χαρὰς ἀκτίς.

καὶ ἐὰν ἀπελπίσιάζ
μόνον νέφῃ φοβερὰ

τὸν ὄριζοντα καλύπτουν
τῆς ζωῆς μου ζοφερὰ,

Εὐτυχῶς πέραν τοῦ τάφου
θὰ ὑπάρχῃς καὶ θὰ ζῶ,
ὅπ' ἐλπίζω ν' ἀπολαύσω
ὅ,τ' ἐνταῦθ' ἐπιθυμῶ.

Ὅταν τότε Σ' ἐπανίδω
ὦ! ἐκεῖ εἰς τοὺς οὐρανοὺς
ὅπου πλέον βασιλεύει
μόνον αἶσθημα καὶ νοῦς

καὶ μὲ πτέρυγας ἀγγέλων
ὅταν τρέχῃς καὶ πετᾶς
εἰς τὰς ἐκτάσεις τῶν αἰθέρων
καὶ μ' ἀγγέλους ἐντροφᾶς

Τότε τίς θὰ μ' ἐμποδίσῃ
μετὰ Σοῦ πλέον νὰ ζῶ,
τρυφερῶς νὰ Σὲ λατρεύω,
πάντοτε νὰ Σ' ἀγαπῶ!

κι' ὅταν ἐντροφῶ εἰς ἐκείνην
τὴν ἰσόθεον ζωὴν
τίς ποτε θὰ μ' ἀποσπάσῃ
ἀπὸ Σὲ μιὰν στιγμήν;

ὦ εὐτυχισμένη ὥρα
πέτα μὲ χρυσᾶ πτερά!
ἔφθασε ποτε θὰ μ' εἴπῃς
ἢ ἀνέσπερος χαρὰ.

N. K. ΜΑΚΑΡΟΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΒΟΑΣ Ο ΓΙΓΑΣ

Ἡ μὲν Ἀφρικὴ ἔχει τὸν Πύθωνα, τὸν μέγιστον τῶν ἐπὶ γῆς ὄφρων, ἢ δὲ Ἀμερικὴ τὸν Βόαν ἀμφοτέρους πελωρίους. Οἱ Βόαι ζῶσιν ἄλλοι μὲν εἰς τόπους ξηροῦς, ἄλλοι δὲ πλησίον ἑλῶν καὶ παρά τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, πάντες ὅμως ζῶσιν ἐντὸς δασῶν καὶ ἀγαπῶσι τὰ δένδρα. Ὄνομάσθη δὲ ὁ βόας οὗτος γίγας, διότι ἔχει μῆκος μέχρι δεκατριῶν μέτρων. Διαιτᾶται ἐν Βρασιλία παρά τὰς μεγάλας λίμνας τοῦ Ματτογρόσσου, παρά τὴν χώραν Γογιὰ καὶ τὰ ἀπέραντα ἑλλη, ἄτινα σχηματίζει ὁ ποταμὸς Ριοπαράνας.

Καί τοι δὲ τὸ φοβερὸν τοῦτο ἔρπετόν ἀπαντᾶται ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Βρασι-

λίας, εἶνε ὅμως δειλὸν, φοβεῖται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς φεύγει, καὶ προτιμᾷ τοὺς ἀκατοικήτους τόπους. Καὶ ὅμως εἶνε ὁ τρόμος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζῶων, καὶ ὅτε πεινᾷ, καταβροχθίζει ἀδιαφόρως ὅ,τι τύχῃ εἶτε ἄνθρωπος εἶνε εἶτε ἔλαφος.

Ὁ βόας πρὶν ἢ ἐφορμήσῃ κατὰ τῆς λείας του, περιτυλίσσει πρῶτον τὴν οὐρὰν του περὶ τινα λίθον, εἶτε ρίζαν, εἶτε κορμὸν δένδρου, καὶ οὕτως στηριζόμενος, ἐφορμᾷ, προσπαθῶν νὰ τραυματίσῃ τὸ θῦμά του ὑπὲρ τὸν λαϊμόν. Ἐὰν δὲ ὁ ἄνθρωπος ἢ τὸ ζῶον ἀντισταθῇ καὶ κατορθώσῃ ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοῦ στηρίγματός της τὴν οὐρὰν τοῦ βόα, ἀμέσως οὗτος ἐκτυλίσσεται, καὶ φεύγων δρομαίως κρύπτεται ἐντὸς τῶν ὑδάτων. Ἐπίσης δὲ ἐντὸς τῶν ὑδάτων συμπαρασύρει καὶ καταπίνει τὸ θῦμά του, ἐὰν κατορθώσῃ νὰ τὸ πνίξῃ διὰ τῶν φοβερῶν περιπτώξεών του.

Ἐν ᾧ δὲ τὰ ἄλλα ζῶα—ιδίως δὲ τὰ ποηφάγα καὶ σαρκοφάγα—ὅτε πρόκειται νὰ φάγωσιν, αἰσθάνονται εὐχαρίστησιν καὶ χαρὰν, οἱ ὄφεις, ὡς φαίνεται, οὐ μόνον τυραννίαν θεωροῦσι τὸ φαγητὸν, ἀλλὰ καὶ κίνδυνον τῆς ζωῆς των. Διότι μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἀνησυχίας παρατηροῦσι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, καὶ ἐξετάζουσι τὸν πέριξ τόπον πρὶν ἢ καταβροχθίσωσι τὴν τροφήν των. Προαισθάνονται, φαίνεται, ὅτι κατὰ τὴν ὥραν τῆς χωνεύσεως καταλαμβάνει αὐτοὺς νάρκη καὶ ὕπνος, καὶ ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὕπνου δύνανται οἱ ἐχθροὶ των νὰ τοὺς προσβάλωσι, χωρὶς αὐτοὶ νὰ ἔχωσι τὴν δύναμιν νὰ τοὺς ἀποκρούσωσι.

Μεταξὺ δὲ τῶν πλείστων ἐχθρῶν τῶν ὄφρων τούτων, ἀναφέρομεν τὸν ἐπιφοδῶτατον καὶ ἀγριώτατον, οὔτινος τὸ ὄνομα ἐὰν ἀκούσῃς, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, θὰ γελάσῃς, καὶ δὲν θὰ τὸ πιστεύσῃς. Ὁ φοβερός οὗτος ἐχθρὸς εἶνε ὁ μύρμηξ. Ἐν ταῖς τροπικαῖς χώραις ὑπάρχουσι πολυπληθέσταται φυλαὶ ἀρειμανίων μυρμηκῶν, οἵτινες κατορθοῦσι ν' ἀνακαλύπτωσιν ἐντὸς τῶν πυκνῶν δασῶν τοὺς μετὰ τὸ φαγητὸν κοιμωμένους ὄφεις. Ἡ προσβολὴ γίνεται ταχεῖα καὶ ὀριστική. Λόγος μυρμηκῶν πλημμυρεῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ὄφρος, τοὺς τρώγει, καὶ τυφλὸν τὸν ἀτυχῆ γίγαντα, καθιστᾷ αὐτὸν ἀνίκανον εἰς ἀντίστασιν. Τὶ γίνε-ται μετὰ τὴν τύφλωσιν, εὐκόλως ἐννοεῖται· ἀγ-

γελιαφόροι τρέχουσιν άμέσως εις τόν στρατώνα, και ιδιδουσιν ειδησιν, και εϋθὺς συντάγματα μυρμηκων εκκινουσι συμπεπυκνωμένα, και καταβροχθίζουσι τὸ ἄθλιον ζῶον, και τότε μόνον αποσύρονται, ἀφ' οὗ φάγωσιν ὅλας τὰς σάρκας, και απομεινῶσι τὰ ὀστᾶ μόνον και αἱ φολίδες.

Τὸ δέρμα, ἡ βύρσα τῶν πελωρίων τούτων ὄφρων εἶναι ἐξαιρέτου ποιότητος. Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ὑπεβλήθησαν εις τὴν ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν ὑποδήματα κατασκευασμένα ἐκ δερματος τοῦ Βόα. Ἐν Βρασιλία μεταχειρίζονται τὸ δέρμα τοῦτο οὐ μόνον εις κατασκευὴν ὑποδημάτων, ἀλλὰ και ἐφιππίων και λοιπῶν ἱπποσκευῶν. Τὸ πάχος και ἡ στερεότης αὐτοῦ ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν εἶνε καταφανής, και τὸ ἀνάστροφον αὐτοῦ κοσμεῖται διὰ φολίδων ποικιλιῶτων. Ἐὰν ἀναλογισθῶμεν πόσον πλῆθος ὄφρων καλύπτουσι τὰς πεδιάδας, τὰς λίμνας, τὰ ἔλλα, και τὰς ἐρημίας τοῦ Βινέγρου και τῶν μερῶν, ἄτινα ἐν ἀρχῇ ὠνομάσαμεν, θὰ ἐνοήσωμεν ὅποιον νέον και σπουδαῖον πόρον θὰ εὕρωσιν οἱ κάτοικοι τῆς πατρίδος τοῦ Βόα, ὅστις ἀπὸ τοῦδε ἤδη δὲν θὰ βραδύνη νὰ καταλάβῃ τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἀξίαν ἐν τῷ ἐμπορίῳ.

* *
*

ΠΩΣ ΔΥΝΑΜΕΘΑ Ν' ΑΠΟΦΥΓΩΜΕΝ ΤΗΝ ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΠΝΙΖΕΙΝ ΒΛΑΒΗΝ.

Ὁ καπνὸς περιέχει, ὡς γνωστὸν ὀργανικὴν τινα ἀλκαλοειδῆ οὐσίαν, τὴν νικοτίνην, ὀριμυτάτην τὴν γεῦσιν και σφοδρὸν δηλητήριον· διότι μία σταγὼν αὐτῆς, τεθειμένη ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ ἀνθρώπου ἢ τοῦ κυνός, θανατόνει αὐτὸν ἐν ἀκαρεῖ.

Εἶναι λοιπὸν βέβαιον ὅτι πᾶς ὁ καπνίζων ἀπορροφᾷ καθ' ἐκάστην ποσὸν τι τοῦ φρικτοῦ τούτου δηλητηρίου.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποφύγωσι τὴν χρονίαν αὐτὴν δηλητηρίασιν τοῦ σώματος και τὴν ἐξ αὐτῆς βεβαίως προερχομένην ἐλάττωσιν τῆς ζωῆς ἀνάγκη νὰ μεταχειρίζονται τὸ ἐξῆς προφυλακτικόν.

Θέττομεν ἐντὸς τοῦ σωλήνος τῆς καπνοσύριγγος ἢ τοῦ σιγαροφόρου μικρὰν σφαῖραν βάμβακος ἐμβαφεῖσαν προηγουμένως εις διάλυτιν τον-

νικοῦ ἢ νιτρικοῦ ὀξέος. Ὁ καπνὸς διερχόμενος διὰ τοῦ σωλήνος ἀφίνει τὴν νικοτίνην αὐτοῦ ἐν τῷ βαμβακίῳ ὅπερ μεταβάλλει αὐτὴν εις ταννικὴν ἢ νιτρικὴν νικοτίνην.

* *
*

Ἱατρικὸν τῆς Ἀρθρίτιδος. — Ἱατρὲ, ἔλεγε μυριόπλοτος και ἀπαθὴς Ἀγγλος πρὸς τὸν ἱατρὸν Ἀβερνέθω, τί νὰ κάμω ὅπως ἀπαλλαγθῶ τέλος πάντων τῆς ἀναθεματισμένης ἀρθρίτιδος; — Νὰ ζῆς, μὲ ἐξ πέννης τὴν ἡμέραν, και νὰ τὰς κερδαίνῃς ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου.

* *
*

Σιδηροῦν Ὅρος. — Ἐν τῇ Ἀμερικανικῇ ἐπαρχίᾳ Μισσουρά εὐρίσκεται ὄρος (Πιλὸτ Κνὸβ) καλούμενον ὕψους 860 ποδῶν, ἀποτελούμενον σχεδὸν ὅλοσχερῶς ἐκ σιδήρου. Γαιολόγοι τις ὑπέλογισατο ὅτι ὁ σίδηρος διήκει εις βῆθος 12,000 ποδῶν, και δύναται νὰ ἐκμεταλλευθῇ ἐπὶ χίλια ἔτη ἔως οὗ ἐξαντληθῇ. Ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως γαιανθράκων κατὰ τὴν ἐπαρχίαν αὐτὴν ἡ ἐκμετάλλευσις ἐγένετο μέχρι τοῦδε ἀτελεστάτη.

* *
*

Δικέφαλον Κοράτιον. — Ἡ τοῦ Νεοβοράκου ἐφημερίς Tribune ἀναγγέλει ὅτι ἐν Βοστώνῃ ἐξέτεθη εις κοινὴν θεᾶν κοράσιον δικέφαλον. Τὸ κοράσιον τοῦτο (ἡ μίς Κελλύ) ὀμιλεῖ, ἄδει, τρώγει και πίνει και διὰ τῶν δύο στομάτων, τὰ ὀποῖα ἐνεργοῦσιν ἐν ταύτῳ. Ἐπεταῖ λοιπὸν ὅτι τρώγον και διὰ τῶν δύο αὐτοῦ στομάτων καταναλίσκει και διπλασίαν τροφήν. Δύναται ὁμως νὰ ζῆσῃ τρώγον μόνον διὰ τοῦ ἐνὸς στόματος. Ἄδει δὲ διφωνίας μετὰ δύο διαφόρων ἡδαιῶν φωνῶν· αἱ δύο κεφαλαὶ εἶναι τὸσον ὠραῖαι, ὥστε περιφημὸς τις ποιητὴς ἐγραψεν εις αὐτὴν ὠδὴν ἐκδοθεῖσαν διὰ τῆς Μηνιαίας Ἀτλαντικῆς Ἐπιθεωρήσεως. Ἡ Μίς Κελλύ δύναται νὰ συνδιαλέγεται μετὰ δύο διαφόρων ἀνθρώπων. Ὅταν δὲ ἦναι μόνη και ἀνιᾶται, τότε ἡ μία κεφαλὴ συνδιαλέγεται μετὰ τῆς ἄλλης. Δὲν εἶναι τῶντι ἀληθῆς και ἀξιοζήλευτος μία γυνὴ νὰ ἔχη δύο κεφαλὰς και ὁ ὁ γ λ ὡ σ σ α ς.